

Những Bức Ảnh Tiên Tri

Contents

Những Bức Ảnh Tiên Tri	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	30
5. Chương 5	37

Những Bức Ảnh Tiên Tri

Giới thiệu

“Đúng là một chiếc máy kỳ lạ” - Alex nghĩ vậy khi nhặt được chiếc máy ảnh trong ngôi nhà bỏ hoang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-buc-anh-tien-tri>

1. Chương 1

“Đúng là một chiếc máy kỳ lạ” - Alex nghĩ vậy khi nhặt được chiếc máy ảnh trong ngôi nhà bỏ hoang có một ông già bí ẩn sống trong đó. Những tấm ảnh lấy ngay mà cậu chụp luôn hiện ra những sự kiện bi kịch chưa xảy ra. Liệu chiếc máy có những quyền lực quái gở này có tạo ra được tương lai không?

I

- Chán phèo! Đúng là chẳng bao giờ có cái gì hay ở cái xứ quê mùa này cả. Michael lâu bầu, hai bàn tay thọc túi quần.

- ừ, cậu nói đúng đấy! - Alex Bauks phụ hoạ- Xứ Sainte - Esther chẳng khác quái gì sa mạc cả!

Arthur Normann và Sarah Walker đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

Sainte - Esther chỉ là một hoang mạc... Đây đúng là một khẩu hiệu mà Alex và ba người bạn khác vừa nghĩ ra cho thành phố của chúng. Kể ra, nói như vậy chẳng có gì là quá... Với những đường phố bình yên có những thảm cỏ xanh mượt, những hàng cây rợp bóng và những dãy nhà mái ngói xô nghiêng bao quanh, Sainte-Esther cũng giống hệt như bao thành phố tỉnh lẻ khác.

Tuy nhiên, nhóm bốn bạn trẻ này lại chẳng thích sự bình yên như vậy. Vào một buổi chiều chủ nhật đẹp trời của mùa thu thế này mà chúng chẳng có trò gì để giải trí cả. Biết làm gì cho đỡ buồn bây giờ?

- Hay là đến nhà ông Grover chơi đi - Arthur gợi ý. - Có khi bây giờ ông ấy đã nhận được những bộ truyện tranh mới rồi đấy.

- Này, Cò Hương, tớ báo trước cho cậu là hôm nay không ai có một xu dính túi nào đâu đấy - Alex nói.

Tất cả bọn đều gọi Arthur là Cò Hương bởi thân hình gầy còm của nó trông chẳng khác gì một con cò hay con diệc. Nó có đôi chân dài như cái sào, cà khằng cà khiu và gân guốc. Dưới mái tóc đen dày và lúc nào cũng rối như tổ quạ, đôi mắt nâu ti hí của nó trông cứ như đang dính chặt vào cái mũi nhọn và quặp xuống như mỏ điều hâu. Arthur chẳng thích cái biệt hiệu này lắm song kiểu gì thì nó cũng phải quen dần với cách gọi này.

- Mình vẫn có thể đọc truyện tranh đó mà không cần phải mua một quyển nào - Nó nhún giọng.

- Với điều kiện khi tới nhà Grover chúng ra cần phải giữ trật tự - Sarah nói.

Rồi nó phồng mang trợn mắt lên bắt chước cái giọng khinh khỉnh của ông chủ hiệu sách: "Các cô các cậu đến đây để mua sách hay là để kê khai tài sản đấy?".

Cả bốn đứa cười phá lên. Chúng đã quen nhau từ lâu. Nhà Alex và nhà Sarah ở cạnh nhau, hơn nữa bố mẹ chúng lại là bạn bè của nhau. Còn Arthur và Michael ở cách xa hơn một chút.

- Hay là ta cùng chơi bóng chày? - Michael gợi ý.

- Có mỗi bốn đứa thì chơi thế nào được? - Sarah vừa nói vừa đưa tay hất ngược mớ tóc xoã trước trán. Trông cô bé lúc này chẳng khác gì một cái mắc áo bởi cô nàng đang khoác trên người một cái áo phông rộng gấp đôi người mình.

- Cứ ra cái sân đất ấy đi, biết đâu ta lại tìm được một trò chơi khác ở đó. - Michael nói.

Michael là một cậu bé béo hơn một chút. Cậu ta có đôi mắt xanh rất đẹp song vẫn không bù lại được những đốm tàn nhang tràn lan trên gương mặt.

- Tớ thấy trò chơi bóng ấy được đấy. - Arthur tán thành. - Tớ đang cần tập luyện. Trong hai ngày tới tớ sẽ diễn các trận đấu giữa các câu lạc bộ của các trường đấy.

- Cậu cũng đòi tham gia kia à? - Sarah hỏi.

- Chứ sao! Theo dự định trận đấu đầu tiên của bọn tớ sẽ diễn ra vào chiều thứ ba tới.

- Bọn tớ sẽ tới để xem cậu sẽ bỏ cuộc như thế nào- Alex nói.

- Nói chính xác hơn bọn tớ sẽ tới để xem cậu bị loại ra khỏi trận đấu như thế nào -Sarah nói chêm vào, cô bé vốn thích trêu chọc Arthur nhất.

- Thế cậu chơi ở vị trí nào?- Alex hỏi tiếp.

- Điều đó còn chưa được quyết định.- Arthur trả lời.- Nhưng còn cậu, tại sao cậu lại không tham gia đội bóng nhỉ?

Alex có dáng thể thao nhất hội, bởi cậu có đôi vai rất rộng cùng hai cánh tay và đôi chân chắc khỏe. Với mái tóc hoe vàng, đôi mắt màu xanh lơ, cậu ta có nụ cười thật nhiệt tình và nồng ấm.

- Lẽ ra anh William phải đăng ký cho mình, nhưng anh ấy quên mất.- Alex giải thích bằng một vẻ bực tức.

- ừ nhỉ, lâu rồi mình cũng không thấy anh ấy. Đạo này anh ấy làm gì mà lặn mất tăm thế?- Sarah hỏi.

- Anh ấy đang bận việc. Để kiếm được tiền anh ấy phải làm việc cả ngày chủ nhật và những lúc rảnh rỗi sau giờ học tại một hiệu kính ở giữa thành phố.
- Hay đấy!- Michael reo lên.- Cần phải đi thăm anh ấy mới được.
- Nhưng tớ cũng xin nhắc lại với cậu rằng ta chẳng có một xu dính túi nào đâu.- Arthur vừa nói vừa thở dài.
- Chá quá!- Sarah kêu lên.- Chẳng lẽ chúng ta cứ chịu đứng chôn chân ở đây mà ngáp vì buồn hàng tiếng đồng hồ hay sao.
- Hay là cả hội mình cùng ngồi xuống mà ngáp cho nó vừa dễ lại vừa được lâu.- Arthur vừa nói vừa uốn cái miệng méo xệch đi như mọi lần cậu ta vẫn đùa.
- Thôi, ta lược một vòng quanh quần đây thôi vậy.- Sarah đề nghị.

Nói xong, cô bé đi vào sang vĩa hè rồi bắt đầu bước theo mép vĩa hè với những bước đi thận trọng, hai tay dang rộng ra trông giống như một người đang đi trên dây.

Các cậu bé cũng lập tức bước theo và bắt chước động tác đi như vậy của cô bạn.

Một con chó nhỏ tẹo bất ngờ xuất hiện từ hàng rào bên cạnh rồi lao về phía bọn trẻ, sủa lên ầm ĩ. Sarah ngừng ngay trò chơi của mình và ngồi thụp xuống vuốt ve con cún. Con chó nhỏ quẫy đuôi liên tục và ra sức liếm vào đôi bàn tay của cô bé. Sau một hồi nó lại quay ngoắt người đi và biến mất hút vào hành rào một cách bất ngờ như lúc nó xuất hiện.

Bốn bạn nhỏ lại tiếp tục trò chơi đi trên vĩa hè của mình. Chúng vừa đi vừa cố xô đẩy làm cho nhau mất thăng bằng để rồi cùng cười ré lên. Sau khi đã vượt được khoảng đất có nhiều cây cối, cả bọn dừng lại trước một vạt cỏ rộng và dốc nối liền với bờ vĩa hè. Chỗ này chắc hẳn đã nhiều năm rồi không có ai chăm sóc nên cỏ cây ở đây mọc rất cao, hơn nữa bãi cỏ này còn bị phủ các loại cây dại, bụi rậm gai lẩn chổ.

Trên đỉnh khu đất bỏ hoang này là một ngôi nhà lớn đã bị thời gian tàn phá, nó nằm lấp ló sau những cây sồi khổng lồ. Tất cả những dấu ấn để lại đều chứng tỏ xưa kia đây hẳn phải là một ngôi nhà rất nguy nga và bề thế. Ngôi nhà này được xây thành hai tầng với một lối cửa rất lớn ở giữa mặt tiền. Trên đó là một mái ngói dài và dốc bao kín những ống khói nhỏ và rất cao. Nhìn bên ngoài vào, người ta nhận ngay ra rằng có rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ rõ ràng ngôi nhà đã bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi: những tấm kính gắn ở những ô cửa sổ đã bị đập vỡ và phủ đầy bụi bẩn, trên mái nhà có rất nhiều chỗ thiếu ngói.

ở Sainte-Esther, ai cũng biết rằng đó là ngôi nhà của Coffman. Vả lại người ta cũng có thể đọc được cái tên đó trên hòm thư đặt trên một cái cọc ở ngoài cổng.

Ngôi nhà này bị bỏ hoang từ nhiều năm rồi. Alex và đám bạn mới chỉ biết sơ sơ ngôi nhà qua cái bề ngoài của nó như hiện tại thôi. Còn nghe theo người đời thì chẳng biết bao nhiêu câu chuyện ma quái, rùng rợn, bí hiểm, những hiện tượng không thể giải thích được về ngôi nhà hoang này. Thực tế như thế nào thì chẳng ai biết được.

- Tớ có ý kiến - Michael bất ngờ lên tiếng, trong khi mắt nó đang quay sang nhìn vào vào cổng ngôi nhà. - Đây sẽ là một ý kiến tuyệt diệu để lấp khoảng trống cho buổi chiều của chúng ta.
- Ờ... ờ... ý kiến gì thế? - Alex hỏi lại, vẻ nghi ngờ.
- Chúng ta sẽ khám phá ngôi nhà Coffman - Michael vừa trả lời vừa bước sang một lối đi vắt qua đám cỏ dại um tùm.
- Cậu bị điên à? - Alex kêu lên rồi chạy tới giữ thẳng bạn lại.
- Cứ lên đó xem sao! Michael nhấn giọng. - Các cậu không muốn phiêu lưu một chút à? Đi, chúng ta sẽ cùng nhau khám phá bí mật ngôi nhà hoang này.

Alex tần ngần đứng nhìn ngôi nhà bí hiểm trên đỉnh dốc, nó linh cảm thấy một điều gì đó không hay có thể xảy ra.

Nó đang định trả lời thì bất ngờ có một cái bóng lao vút lên khỏi đám cỏ um tùm rồi nhảy xổ vào người nó.

Alex giật mình nhảy lui ra sau, chẳng may trượt chân ngã sòng xoài xuống bãi cỏ. Ngay sau đó, nó được nghe một trận cười nghiêng ngả của mấy đứa bạn.

- Con cún ngốc nghếch đó mà!- Sarsh vừa cười vừa nói.- Hoá ra suốt từ nãy tới giờ nó vẫn bám theo chúng ta.

- Muốn vào cũi hả?- Arthur quát con chó.- Thôi, ta đi nào, mặc xác nó!...

Con chó lảng ra xa rồi dừng lại ngơ ngác nhìn theo đám bạn nhỏ đang nói đuôi nhau đi.

Alex lúng túng đứng dậy, cậu ta tưởng rằng sẽ phải mang cả thúng ra để hứng lấy những lời châm chọc của đám bạn. Tuy nhiên, sự việc lại không diễn ra như suy nghĩ của nó. Mấy đứa bạn đã nhanh chóng quay lưng lại tiếp tục quan sát ngôi nhà bí ẩn.

- ừ, Michael này, cậu nói có lý đấy.- Arrthur gật gù.- Chúng ta cứ thử vào trong ngôi nhà đó xem nó có cái gì ra hồn không.

- Chẳng có cái quái gì đâu.- Alex lẩm bẩm.- Ngôi nhà này có cái gì đó mập mờ khó hiểu lắm, các cậu có thấy thế không?

- Thế thì sao nào?- Sarah buông một câu như thách thức.- Cậu sợ lắm à?

- à...không... Nhưng theo cảm nhận của tớ thì tốt hơn hết là chúng ta không nên chui vào đó. Cái ngôi nhà lụp xụp cũ nát này làm cho tớ có cảm giác...

- Cứ nói thẳng ra là nó làm cho cậu sờn da gà và muốn tè cả ra quần đi cho nó dễ hiểu!- Michael mỉa mai.

- Sờ da gà!...- Arthur lẩm bẩm nhắc lại. Và cậu ta co hai tay lại và làm động tác như thể đang vỗ cánh, trong khi mồm liên tục kêu cục ta cục tác. Với đôi mắt nhỏ như hạt nhãn và cái mũi vừa dài vừa nhọn, Arthur đã thực sự thành công khi bắt chước điệu bộ của một con gà mái vừa nhảy ổ để.

Alex thấy vậy cũng không nhịn được cười. Và cuộc tranh cãi có nên vào ngôi nhà hay không cũng chấm dứt luôn ở đó. Bốn đứa tiếp tục bước tới gần bậc cầu thang bằng bê tông dẫn lên cửa vào nhà.

- Nhìn kia!- Sarah nói- ở cánh cửa có một ô vuông bỏ ngỏ. Ta có thể thò tay vào trong mở cửa ra được đấy.

- ý kiến cũng không đến nỗi ngốc lắm!- Michael nhiệt tình tán thưởng.

- Các cậu định vào đấy thật đấy à?- Alex buột miệng hỏi lại.- Thế còn lão Nhện? Các cậu đã nghĩ đến chuyện đó chưa?

Lão Nhện là một gã đàn ông chừng sáu chục tuổi, có dáng người và vẻ mặt rất kỳ quái. Người ta thường gặp lão nay chỗ này, mai chỗ khác ở trong thành phố. Lão có đặc điểm là thích mặc những bộ đồ màu đen trùm lên cái thân hình còm cõi và đặc biệt là hai tay và đôi chân gầy nhẳng. Nói tóm lại trông lão thật chẳng khác gì một con nhện, và có lẽ chính vì vậy mà người ta tặng luôn cho lão một cái biệt hiệu là lão Nhện. Còn tên thật của lão là gì thì chẳng ai được biết. Hơn nữa, không riêng gì cái tên mà đến cả tiểu sử, thân phận của lão ra sao cũng chẳng có ai hay. Thậm chí người ta còn không rõ cả nơi cư ngụ của lão nữa. Song có một điều mà ai cũng biết: Đó là chuyện người ta thường hay gặp lão lảng vảng ở gần ngôi nhà Coffman. Và có tin đồn rằng lão đã chọn căn nhà bí ẩn này làm nơi trú ẩn qua đêm.

- Tớ không tin rằng lão Nhện sẽ khoải những người khách tới thăm ngôi nhà này.- Alex tiếp tục nói với vẻ mặt thất vọng. Nhưng lúc này Sarah đã áp sát người vào cửa rồi thò tay vào ô cửa hổng bên trên. Sau một hồi mò mẫm tay cô nàng đã chạm được vào then cửa và đẩy được nó ra. Cánh cửa gỗ nặng nề từ từ hé mở với những tiếng kêu cọt két lạnh người.

Cả bọn nối đuôi nhau bước vào nhà. Alex đi sau cùng. Trong nhà tối om, ánh sáng duy nhất bên trong chỉ là một vài tia sáng mỏng manh hắt từ bên ngoài vào thành những đốm sáng nhỏ rải rác đầy đó trên nền đất. Những tấm ván sàn nhà cứ thi nhau kêu lên kêu kệt dưới những bước chân của đám trẻ khi chúng bước tới trước cửa phòng khách. Căn phòng rộng tuyền ngoại trừ một vài thùng bìa cứng vứt chồng tơ dưới chân tường. " Không biết đây có phải là những thùng đồ của lão Nhện không nhỉ?" Alex tự hỏi.

Trên tấm thảm trải trên nền nhà có một mảng sẫm màu hình bầu dục nằm ở chính giữa. Alex và Arrthur nhận ra cái vết đó đầu tiên, chúng đứng sững lại trước ngưỡng cửa rồi đưa mắt nhìn nhau.

- Cậu có tin rằng đó là vết máu khô không?- Arthur hỏi, đôi mắt nhỏ của cậu ta sáng lên vì bị kích thích.

Alex chợt thấy một cảm giác ớn lạnh chạy dọc cột sống.

- Tớ hy vọng đó là chỉ là một vết dầu loang.- Nó trả lời.

Arthur cười ré lên rồi phát một cái thật mạnh vào lưng thẳng bạn vẫn bị coi là nhát như cáy. Sarah và Michael rủ nhau đi vào khám phá căn bếp. Khi Alex gặp lại đôi bạn này cũng là lúc chúng cùng đổ dồn ánh mắt vào cái nơi phủ đầy bụi bẩn nằm dọc theo cái bồn rửa bát. Alex phát hiện ra ngay cái đàng thu hút sự chú ý của cả bọn: hai con chuột đen xì mập mạp đang giương mắt đứng nhìn cả bọn.

- Trông chúng cũng xinh xắn đấy chứ!- Sarah nói- Nhìn chúng chẳng khác gì những con chuột trong phim hoạt họa.

Tiếng nói của Sarah làm cho hai con chuột hốt hoảng chui tọt vào sau cái bồn rửa bát.

- Nếu so với loài chuột thì chúng quả là quá to!- Michael vừa nói vừa nhăn mặt kinh tởm.- Tớ tin chắc rằng đây là những con chuột sắp thành tinh rồi.

- Chuộtj cống thường có đuôi dài không giống như chuột nhắt.- Alex lưu ý với thẳng bạn.

- Các cậu phải cẩn thận bởi lũ ôn dịch này đang đói lắm đấy!- Arthur vừa nói vừa bước tới một hướng khác.

Sarah bước lại gần bồn rửa bát rồi mở cửa một cái tủ nhỏ treo trên tường ra. Bên trong tủ cũng chẳng có gì cả.

- Chắc là lão Nhện đã chẳng bao giờ dùng tới cái gian bếp này.- Cô bé buồn thông.

- Tớ thì tớ tin rằng lão luôn được ai đó mang thức ăn đến tận miệng rồi.- Alex nói đùa.- Thôi, ta đi tiếp đi!- Nhóm bạn tiếp tục bước sang phòng khác mà chúng đoán là phòng ăn. Căn phòng này cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài sự trống rỗng và một lớp bụi phủ dày đặc. Trên trần nhà có một ngọn đèn chùm bẩn thỉu đến mức người ta không thể phân biệt được đó là kim loại hay thủy tinh nữa.

- Mình đang đi vào một căn nhà có ma đấy.- Alex thì thầm.

- Có thể!- Sarah vừa bước từ phòng lớn ra và nói.

- Theo tớ thì chẳng có cái quái gì hay ho để mà tìm kiếm ở đây cả... trừ phi chúng ta say mê chiêm ngưỡng những lớp bụi dày đặc và mái ngói đầy mạng nhện kia.- Alex phát biểu khi gặp lại cô bạn.

Chợt đâu đó vừa vang lên một tiếng động nặng trĩu khisn cho cu cậu thót tim.

- Cái...cái gì thế nhỉ? nó lắm bầm nói, mặt tái mét lại.

Sarah cười ngặt nghẽo một lát rồi mới nói được:

- ở trong ngôi nhà hoang nào mà chẳng có những tiếng động quái lạ như vậy hả ông tỏ đế.

- Nhưng tốt hơn hết là ta cứ ra khỏi đây đi.- Alex năn nỉ. Tuy nhiên, cậu ta cũng cảm thấy hơi ngượng và lập tức chữa lại ngay:

- Tớ bắt đầu cảm thấy khó chịu khi ở lại đây rồi đấy.

- Còn tớ thì ngược lại, tớ cảm thấy rất khoái khi được vào một cái nơi cấm kỵ như thế này.- Sarah vừa nói vừa lững thững bước về phía một căn phòng nhỏ tối mò, có lẽ đây là một phòng làm việc hồi xưa.

Cô bé định bước vào phòng thì va phải Michael đang bước ra.

- Arthur không đi cùng với cậu à?- Sarah hỏi.

- Tớ tưởng cậu ta đi xuống tầng hầm rồi cơ mà.

- Hả? Hầm nào cơ?

Michael chỉ tay về phía một ô cửa đang mở ngổ ở phía bên kia phòng lớn.

- Đằng kia kìa, ở đó có một cái cầu thang đi xuống đấy.

Cả ba người bạn đi về phía ô cửa đó. Quả thực ở đây coa những bậc cầu thang dẫn xuống một căn hầm tối đen.

- Ê, Arthue, cậu đang ở trong đó đấy à?

Im lặng! Rồi sau một lát, từ dưới sâu thẳm của bóng tối mới vọng lên giọng nói run run của bạn chúng:

- Cứu tớ với! Cứu tớ với!

- Nhanh lên, cứu tớ với!

Nghe thấy tiếng kêu của bạn, không hiểu sao Alex lại can đảm đến thế. Cậu ta xô Sarah và Michael khi ấy còn đang tròn mắt, há mồm ra vì kinh sợ sang một bên, rồi vội lao xuống cầu thang.

- Tớ tới đây, Arthur! - Có chuyện gì thế?

Alex đứng khựng lại ở chân cầu thang, trống ngực đập loạn lên, mắt đảo khắp căn hầm tối đen với một chút ánh sáng từ cửa sổ đã bị bịt kín trên trần.

- Arthur?

Arthur đang ở đó. Nó đang ngồi chồm hổm trên một cái can bằng kim loại nằm dưới đất, trên mặt tươi rói một nụ cười.

- Tớ đùa một chút thôi mà!

- Có chuyện gì thế? Điều gì đã xảy ra vậy? - Sarah và Michael cùng hỏi, hai đứa đang đứng thở phì phò đằng sau Alex. Phải giây lát sau chúng mới hiểu được sự tình.

- Lại thêm một trò láo lếu nữa của cậu phải không? - Michael nói mà giọng vẫn còn run run.

- Cậu cứ tưởng thế là hay lawsmd đấy! - Sarah bực tức nói.

Arthur vẫn vừa cười vừa gật đầu, vẻ khoái chí về cái trò đùa của mình. Đây là sở trường của cậu ta.

- Các cậu thật là ngây thơ quá!

- Đừng có cho thế là hay nhé! - Sarah cãi lại. - Thế cậu đã bao giờ được nghe kể về một gã kêu cứu vì chó sói chưa? Cậu hãy tưởng tượng rằng cậu đang thực sự cần sự cứu giúp, rằng cậu đang gần cổ lên mà kêu cứu và rằng tất cả mọi người đều nghĩ là cậu vẫn đang khoác lác như mọi khi.

Arthur nhún vai:

- Thế cậu còn muốn chuyện gì xảy ra với tớ nữa?... Các cậu không thấy gì cả ư? Tớ tưởng ở dưới này còn hay hơn ở trên đó nhiều chứ?

Cậu ta nói cũng có lý. Căn hầm này tạo cho cả bọn một cảm giác rõ ràng mạnh hơn.

- Nhưng kiểu gì chúng ta cũng không nên ở lại đây. - Alex vừa nói vừa đảo mắt một lần nữa ra xung quanh phòng.

Phía sau cái can sắt được dùng làm ghế ngồi cho Arthur là một cái bàn làm tạm bằng một tấm ván đặt trên mấy cái thùng. Xa hơn, phía sát chân tường, có một cái đệm bần thủ bị một cái chần cũ kỹ thùng lỗ chỗ phủ lên một nửa.

- Chắc đây là nơi của lão Nhện! - Michael reo lên.

Arthur đập chân vào đồng vỏ đồ hộp rỗng và một số hộp thực phẩm đông lạnh khác được vớt chồng chất ở một góc phòng.

- Lão ta ăn cũng sang ra phết đấy chứ! - Cậu nhóc nói. - Nhưng tớ vẫn thắc mắc là không hiểu lão hâm nóng những hộp thức ăn đông lạnh này ở đâu nhỉ?

- Có thể là lão cứ để như thế mà ăn giống như kiểu ăn của thổ dân da đỏ vậy! - Sarah nói rồi đi thẳng về phía một chiếc tủ gỗ đang hé mở ở phía trước mặt nó.

- Tuyệt chưa này! Tất cả lại đây mà xem! - Cô bé reo lên. Nó lôi ra một cái áo choàng lông cũ kỹ rồi khoác thử lên vai.

- Kể ra cũng được đấy chứ! - Nó vừa nói vừa làm cho cái áo quay tròn xung quanh người.

Michael và Arthur cùng chạy tới cái tủ và bắt đầu lục lọi ra đủ thứ, nào là những chiếc quần đùi dài tới mức đáng kinh ngạc, nào là một mớ áo sơ mi kẻ ca rô, những chiếc cà vạt bản rộng quá khổ, rồi tới những chiếc khăn quàng cổ, những chiếc túi đủ màu sắc.

- Này, các bạn không nghĩ rằng tất cả những thứ đó đang là của một người nào đó hay sao? - Alex hỏi.

Arthur nhún cổ lên hỏi lại:

- Thế cậu còn muốn nó thuộc về ai nữa nào?

- Những bộ đồ này để đây phải được hơn chục năm rồi ấy chứ! - Michael lên tiếng. - Không hiểu sao người ta có thể bỏ ngần ấy đồ ở đây được nhỉ?

- Thế nhờ người ta tới lấy lại thì sao? - Alex hỏi bằng một giọng vẫn còn tất lo lắng.

Để mặc các bạn tiếp tục lục lọi các ngăn tủ, Alex bỏ sang phía khác của căn phòng. Bức tường hậu bị che chắn gần hết bởi một bể nước khổng lồ, nơi từ đó những đường ống dẫn nước bị mạng nhện chằng đầy dẫn đi các ngã. Đằng sau những đường ống này, Alex nhận thấy nhiều bậc thang hình như dẫn ra bên ngoài căn hầm.

Ở bức tường bên cạnh là một dãy giá nhiều tầng xếp đầy các loại lọ, bình sơn, giẻ rách và nhiều đồ dùng đã bị hoen ố. “Người ở đây chắc phải là một tay chuyên làm những công việc vặt vãnh”. - Alex vừa nghĩ vừa nhìn vào một cái ê tô giẻ nhoeo gắn trên một cái bàn gỗ. Alex túm lấy tay nắm cửa cái dụng cụ cấu bẩn rồi ra sức vặn cho hai hàm sắc của nó nở rộng ra.

Nhưng thật là bất ngờ, động tác này của cậu đã khiến cho một cánh cửa - nơi cậu không hề biết - ở ngay trên đầu cậu từ từ mở ra. Cánh cửa đó chính là nơi che dấu một cái tủ nhỏ được gắn chặt vào tường.

Trong chiếc tủ tường mỗi một ngăn đó có một cái máy ảnh được đặt rất ngay ngắn ở chính giữa.

4

Alex đứng im một hồi lâu, mắt chăm chăm nhìn vào cái máy ảnh. Có cái gì đó mách bảo cậu rằng phải có một lý do thật xác đáng thì cái máy ảnh mới được cất giấu vào đây. Có cái gì đó mách bảo cậu rằng tốt hơn hết là đừng có động chạm vào. Tuy nhiên, sự tò mò còn mạnh hơn cả chính cậu ta. Alex thò tay vào chiếc tủ và nhấc cái máy ra.

Chiếc máy ảnh vừa bị nhấc ra, cánh cửa tủ đã ngay lập tức tự động đóng sập lại với một tiếng kêu khô khốc.

“Thật kỳ lạ. - Alex nghĩ. - Đây đúng là một nơi thật kỳ cục để có thể cất một cái máy ảnh vào đó! Tại sao người ta lại để nó ở đây nhỉ? Nếu như cái máy ảnh có đủ giá trị để có thể được cất vào một cái tủ bí mật như vậy, thì tại sao người ta không mang nó đi?”.

Alex chăm chú xem xét. Đó là một chiếc máy ảnh cỡ lớn, nặng tới mức đáng ngạc nhiên với một ống kính dài. Có thể là ống ngắm từ xa. Alex rất quan tâm tới nhiếp ảnh. Cậu chỉ có một cái máy ảnh tự động rẻ tiền. Nhưng cậu cũng đang tiết kiệm tiền với hy vọng sẽ có ngày mua được một cái máy tử tế hơn, có tầm ngắm khá hơn. Cậu rất thích đọc những tạp chí chuyên ngành nhiếp ảnh để nghiên cứu các mẫu máy khác nhau được giới thiệu trong đó và cậu thường ghi lại tất cả những kiểu mẫu mà cậu thích.

Alex cũng thường ao ước được đi chu du khắp thế giới, được khám phá những mảnh đất xa lạ, những đỉnh núi cao ngất trời và những khu rừng rậm khó đặc chân tới nhất. Và khi đó cậu sẽ cho ra đời những bức ảnh tuyệt mỹ nhất, và cũng chính những bức ảnh này sẽ biến cậu thành một nghệ sỹ nổi tiếng.

Cái máy ảnh của Alex ở nhà đã quá tồi. Chính vì thế, tất cả các bức ảnh cậu chụp đều không nét và mọi người trong ảnh đều có một cái chấm đo đỏ ở trong trông mắt.

Alex vẫn đang suy nghĩ xem báu vật cậu vừa phát hiện có đáng giá gì không. Cậu đưa chiếc máy sát vào mặt rồi nheo mắt nhìn qua kính ngắm.

Phía bên kia phòng, Michael đang đứng chênh vênh ra trên bộ cầu thang với một chiếc khăn quàng màu vàng tươi trên cổ và một chiếc mũ phớt cao ngất trên đầu.

- Đứng yên nhé, Michael! - Alex vừa nói vừa lò dò tiến lại gần thang bạn, trong khi mắt vẫn dán vào kính ngắm.

Cậu tìm thấy cái đó ở đâu thế? - Arthur ngạc nhiên hỏi.

- Trong máy còn phim không? - Michael hỏi tiếp.

- Đừng nói gì hết. - Alex trả lời. - Rồi các cậu sẽ thấy.

Đứng dựa lưng vào tay vịn của cầu thang, Michael muốn chụp một pô ảnh với điệu bộ thật lịch sự. Alex ngấm nghĩa thật cẩn thận một lát rồi đưa tay dò dẫm tìm nút bấm.

- Sẵn sàng chưa? Nào, cười lên một chút đi!

- Chụp một kiểu chú cò nhỏ chuẩn bị bay nhé! - Michael vừa nói vừa nhăn mũi lại.

- Trông buồn cười quá! - Arthur đáp lại.

Alex bấm nhẹ vào cái lẫy nhỏ sau máy. Một tiếng “tạch” khe vang lên đồng thời với một tia chớp loà sáng. Sau tiếng kêu ro ro của bộ phận điện tử, một khe nhỏ ở phần dưới máy từ từ mở ra. Tiếp sau đó là một miếng giấy mờ hình chữ nhật bất ngờ nhô ra.

- Ê, xem này! - Alex reo lên. - Đây đúng là một cái máy chụp ảnh lấy ngay.

Cậu bé lôi ra tấm ảnh còn chưa rõ ra khỏi hộp ảnh rồi giơ ra ngắm nghĩa.

- Nhìn này, hình ảnh đang dần dần xuất hiện.

- Đưa tớ xem nào, - Michael vừa nói vừa tỳ cả người vào tay vịn cầu thang để nhảy xuống dưới đất.

Một tiếng kêu răng rắc lạnh cả người bất ngờ vang lên.

Chiếc tay vịn cầu thang bị gãy tung ra, Michael chơi với hai tay định tóm lấy một cái gì đó.

- Khôôông!

Cậu ta rú lên rồi rơi huych xuống nền bê tông. Nằm sóng soài, bất động một lát, cậu ta mới định thần và cựa người định bò dậy nhưng lại buột miệng kêu lên đau đớn.

- Cái mắt cá chân của tớ! Ôi trời ơi! Cái mắt cá chân của tớ...

Alex vội vàng lao tới phía bạn cùng lúc với Sarah và Arthur.

- Cứ từ từ, tớ sẽ giúp cậu - Sarah vừa nói vừa cúi xuống định đỡ Michael dậy.

Vừa lúc đó, phía trên đầu chúng lại vang lên những âm thanh lạ khác. Đó là tiếng những bước chân. Có ai đó đang ở trên tầng trệt thì phải.

Có ai đó đã bước vào trong nhà...

2. Chương 2

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn.

Bốn người bạn nhìn nhau bối rối.

- Phải ra khỏi đây thôi. - Sarah thì thầm.

- Đừng bỏ mặc tớ, - Michael vừa hốt hoảng nói vừa cố nhóm người dậy.

- Cậu phải đứng dậy ngay. Nhanh lên! - Arthur nói.

- Nhưng tớ không thể đặt chân xuống đất được.

- Bọn tớ sẽ giúp cậu. - Sarah vừa nói vừa quay sang phía Arthur. - Cậu dìu Michael một bên, còn tớ dìu một bên kia Arthur gật đầu rồi luồn tay qua vai Michael. Sarah cũng làm như vậy ở phía bên kia.

- Ta đi nào. - Cô bé thì thào nói.

- Nhưng ta ra bằng đường nào bây giờ? - Arthur lo lắng hỏi.

Phía trên đầu tiếng những bước chân mỗi lúc một nghe rõ hơn.

- Phía sau cái bể nước kia còn có một cái cầu thang nữa đấy. - Alex vừa nói vừa chỉ tay về phía cuối phòng.

- Cậu có chắc rằng cái lối đó sẽ đó sẽ dẫn ra phía ngoài không? - Michael hỏi, mặt mũi vẫn nhăn nhó vì đau đớn.

- Tớ hy vọng là có - Alex nói, rồi vượt lên đi trước dẫn đường.

- Điều tớ hy vọng trước tiên là cánh cửa trên đó không bị khoá.

- Tớ cũng cầu mong như thế! - Arthur lẩm bẩm.

Với sự giúp đỡ của hai bạn, Michael có thể đi được bằng cách nhảy lò cò. Cuối cùng thì nhóm bạn cũng bước được tới chỗ chân cầu thang. Cho tới lúc này, chúng mới nhận ra rằng trên đỉnh cầu thang là một ô cửa lớn với hai cánh cửa nằm ở trên tầng trệt của ngôi nhà.

- Tớ chẳng trông thấy cái chốt cửa ở chỗ nào cả. - Alex lẩm bẩm.

- Đây, ai đang ở đó đấy?

Đầu đó chợt vọng tới một giọng đàn ông nghe ồm ồm.

- Chính... chính là lão Nhện đấy! - Michael lắp bắp.

- Nhanh lên, Alex! Nhanh lên nào! - Sarah cuống quýt giục Alex vì lúc này cậu ta đang trèo lên cầu thang trước cả bọn.

Alex đặt cái máy ảnh xuống sàn nhà rồi nắm lấy hai cái tay nắm của hai cánh cửa.

- Ai đang ở đó thế?

Lần này, cái giọng nói ma quái ấy có vẻ như rất gần.

- Hình như cánh cửa bị khoá ở bên ngoài mất rồi - Alex bối rối.

- Vậy thì phải đập tung nó ra thôi! - Arthur thúc giục.

Alex thì người vào mấy tấm ván gỗ đầy bụi, hít một hơi thật sâu rồi dùng hết sức đập chân xuống đất. Tuy nhiên, tất cả vẫn không hề nhúc nhích.

- Chúng ta bị mắc kẹt mất rồi! - Cậu bé than vãn.

6

- Thử lần nữa đi, - Arthur thúc giục. - Có thể nó chỉ bị cài then thôi.

Cậu ta buông tay khỏi người Michael rồi nói tiếp:

- Khoan đã, để tớ giúp cậu một tay.

Alex đứng dịch sang một bên để cho Arthur vào tiếp sức ở bên cạnh.

- Cậu sẵn sàng chưa? - Arthur hỏi. - Một, hai... ba!

Hai cậu dồn tất cả sức nặng vào hai cánh cửa gỗ. Thật bất ngờ, hai cánh cửa bật mở ngay lập tức.

- Hoan hô! - Sarah reo. - Nhanh lên! Ta chuẩn thôi!

Alex vợ vội cái máy ảnh rồi nhảy ra khỏi cửa.

Cánh cửa mở ra phía sau nhà. Khu vườn phía sau cũng có vẻ hoang dại như khu vườn trước. Trà ngập khu vườn là các loại cỏ dại mọc um tùm dưới cây sồi già có một cành lớn bị gãy đổ còn đang lủng lẳng trên cây.

Chật vật lắm Arthur và Sarah mới đưa được Michael lên hết cầu thang và đưa cậu ta thoát ra ngoài.

- Cậu có thể đi được không? - Arthur hỏi. - Hãy thử một chút đi xem nào!

Vẫn dựa vào hai bạn, Michael thận trọng đưa một chân về phía trước và đặt xuống đất. Cậu ta phải co lên ngay lập tức, rồi lại đặt liều xuống một lần nữa. Lần này thì động tác có vẻ quả quyết hơn một chút.

- Ờ, tớ có cảm tưởng là đã khá hơn rồi đấy! - Cậu ta reo lên.

- Vậy thì cố nữa lên! - Arthur động viên.

Cả bọn đi vội về phía hàng rào gai bao quanh khu nhà. Lúc này Michael đã có thể tập tễnh bước đi một mình. Tất cả đi men theo hàng rào cho tới khi gặp lại con đường ban đầu dẫn đến ngôi nhà.

- Chà chà! - Arthur thở phào khi cả bọn đã quay ra ngoài phố. - Chúng ta đã thành công, nhưng tất cả cũng chỉ có thể thôi. Alex dừng lại ở bờ vỉa hè rồi quay lại nhìn ngôi nhà.

- Nhìn kìa! - Cậu ta vừa nói vừa giơ tay ra chỉ trỏ cái gì đó. Cả bọn cùng quay lại nhìn theo hướng tay chỉ của Alex. Đằng sau một ô cửa sổ của ngôi nhà hoang chợt có một bóng người xuất hiện với hai bàn tay đang áp sát vào những tấm kính.

- Lão Nhện! - Sarah thốt lên.

- Lão... lão đang quan sát chúng ta! - Michael ấp úng.

- Chuẩn thôi! - Alex nói giọng run run.

Cả bọn cầm cổ chạy một mạch tới một chỗ gần nhà Michael.

- Cái mắt cá chân của cậu bây giờ ra sao? - Alex hỏi.

- Tốt rồi, - Michael trả lời. - Tớ thấy đỡ đau hơn nhiều.

- Suýt nữa thì cậu đi đời nhà ma. - Arthur vừa nói vừa lấy tay quạt mồ hôi trên trán. - Cũng may mà cậu đã được nhồi đầy giier rách trong người.

- Cảm ơn vì đã nhắc lại điều đó với tớ. - Michael đáp lại tỉnh bơ.

- Thế mà tớ cứ nghĩ rằng chúng ta sẽ lại phải cầu nài vì không được phiêu lưu mạo hiểm cơ đấy!... Cả bọn đã được lãnh đủ rồi nhớ! - Sarah nói rồi ngoi phịch xuống một gốc cây.

- Cái lão Nhện, tớ thấy cứ ghê ghê thế nào ấy, - Arthur vừa nói vừa lắc đầu.

- Các cậu đã trông thấy lão đang quan sát cả bọn như thế nào chưa? - Michael hỏi. - Mà cái lão kỳ cục này lúc nào cũng chỉ thích mặc có mỗi một màu đen! Nhìn lão, người ta có cảm giác như đang tận mắt được trông thấy một con quỷ đói ấy!

- Kiểu gì thì lão cũng đã nhìn thấy chúng mình và rồi thế nào cũng có lần lão sẽ nhận ra cả bọn. - Alex nói.

- Và thế là tự nhiên chúng ta sẽ chẳng được tập tành gì ở dưới kia nữa!

- Vì sao nào? - Michael hỏi lại. - Đấy có phải là nhà lão đâu. Ngôi nhà đó chỉ là nơi ngủ nhờ của lão thôi chứ. Nếu cần ta có thể đi báo cảnh sát.

- Thế nhờ lão bắt gờ cho ta một vố, hay một cái gì đó như vậy thì sao? Cậu làm sao biết được lão có thể làm những gì? - Alex cãi lại.

- Theo tớ thì lão sẽ chẳng làm gì đâu. - Sarah nói xen. - Chắc chắn lão chẳng có gì phải bận tâm cả. Lão chỉ muốn người khác để cho lão được yên, thế thôi.

- Đúng đấy, cậu nói rất có lý. - Michael tán thành - Lão không muốn người khác lục tung đồ đạc của mình lên. Chính vì vậy trông lão mới vồ vể tức giận như vậy.

Ngồi trên đám cỏ, Michael vừa lấy tay xoa vết thương ở mắt cá chân vừa tiếp tục nói chuyện. Cậu ta đột ngột quay sang hỏi Alex:

- à này Alex, thế bức ảnh mà cậu đã chụp cho tớ bằng cái máy ấy đâu rồi?

- à, ừ nhĩ!

Cho tới lúc này Alex mới sực nhớ tới cái máy ảnh vừa lấy được ở dưới hầm trong căn nhà hoang. Cậu nhẹ nhàng đặt nó xuống thăm cỏ rồi thọc tay vào túi sau quần.

- Tớ phải nhét nó vào đây lúc chạy trốn. - Cậu giải thích.

- Nhanh nhanh đưa cho bọn tớ xem nào! - Michael giục.

Alex rút tấm ảnh trong túi ra. Ngay lập tức cả ba người bạn túm tụm lại xem tác phẩm ngẫu hứng của cậu ta ra sao.

- Ơ... nhưng... đợi tớ một giây đã! - Alex tròn mắt ngạc nhiên khi cúi nhìn vào tấm ảnh. - Có cái gì đó không ổn thì phải!... Không hiểu đây là cái trò gì thế này?

Cả nhóm bạn đều trở mắt, há mồm ra nhìn chăm chú vào bức ảnh. Trong bức ảnh nổi lên hình ảnh của Michael đang rơi lúc cái tay vịn cầu thang bị gãy.

- Không thể như vậy được! - Sarah kêu lên.

- Cậu đã bấm máy trước lúc tớ ngã - Michael vừa nói vừa đón lấy bức ảnh từ tay Alex để xem cho rõ hơn. - Tớ còn nhớ rất rõ mà.

- Chắc là các cậu nhầm hay sao ấy chứ. - Arthur nói và cúi người nhìn qua vai Michael. - Chắc chắn là lúc chụp ảnh cũng là lúc cậu bị ngã. Bức ảnh này cũng tuyệt đấy chứ!

Cậu ta cầm lấy bức ảnh rồi liếc nhìn sang Alex:

- Cậu chẳng có bất cứ một sai sót nào đâu! Bức ảnh này được chụp rất khá đấy!

- Nhưng tớ đâu có... Tức là... tớ muốn nói rằng... tớ thật sự không hiểu... - Alex cứ ấp a ấp úng nói không nên lời.

- Không phải là tớ đang ngã. - Michael bực mình nhắc lại, trong khi mắt vẫn nhìn xoáy vào bức ảnh. - Các cậu nên nhớ: lúc đó tớ đang đứng dựa vào thành cầu thang, miệng còn đang cười toe toét, nụ cười còn có vẻ hơi ngố nữa. Đó chính là lúc Alex bấm máy.

- Cái nụ cười ngố đặc của cậu thì tớ nhớ ra rồi! - Arthur nói - Chẳng gì thì nó cũng là một đặc điểm tự nhiên của cậu mà!

- Đây không phải là trò đùa đâu - Michael hét lên.

- Nhưng chuyện này vẫn có một cái gì đó thật là kỳ lạ. - Alex lẩm bẩm, vẻ suy tư.

Rồi cậu ta bỗng giật mình khi nhìn vào đồng hồ:

- Ấy chết! Tớ phải về nhà đây.

Alex đã hứa với mẹ là sẽ về sớm để giúp bà chuyển cái máy thông gió trước bữa tối. Vậy là lúc này cậu đã thất hứa vì về muộn.

Cậu vội vàng chào tạm biệt các bạn rồi chạy một mạch về nhà. Lúc này mặt trời đã lặn thấp thoáng sau những hàng cây để lại đằng sau nhiều cái bóng dài đổ trên mặt đường.

Alex chỉ đứng lại khi còn cách nhà mình có vài mét. Ơ kìa, cái ô tô đậu trước lối đi kia không biết là của ai thế nhĩ? - cậu ta vừa tự hỏi vừa tiến lại gần chiếc xe.

Đó là chiếc xe sơn màu xanh nước biển. " Một cái xe mới tinh!" - Cậu ta chợt hiểu. - "Chắc hôm nay ba vừa tìm mua được chiếc xe này".

Alex dừng lại ngắm chiếc xe. Nhãn hiệu của cửa hàng ô tô vẫn còn được dán trên một tấm cửa kính. Cậu ta mở cửa trên chỗ tay lái ra và nghiêng người nhòm vào bên trong. Chà chà... Cái xe này có một cái mùi thật đặc biệt, một cái mùi rất dễ chịu. Các ghế ngồi trong xe vẫn còn nguyên một lớp ni lông mới tinh bọc bên ngoài. Thật là một tác phẩm tuyệt diệu!

Alex nâng máy ảnh lên ngang mắt rồi lùi lại mấy bước. “Nhất định phải chụp một kiểu ảnh làm kỷ niệm khi cái xe này còn mới toanh” - Cậu ta tự nhủ.

Cậu ta tiếp tục lùi thêm một chút nữa cho tới khi cả chiếc xe nằm gọn trong kính ngắm. Sau một chút cân nhắc, cậu bấm máy.

Cũng như lần trước, sau tiếng kêu ro ro quen thuộc, đầu tấm ảnh từ từ xuất hiện ở khe hộp nhỏ ở dưới máy ảnh.

Chụp xong kiểu ảnh, Alex quay ngay vào trong nhà.

- Mẹ ơi, con về đây rồi! - Cậu kêu toáng lên khi đã bước vào nhà.

Cậu chạy thẳng lên cầu thang dẫn tới phòng mình.

- Alex, con về rồi đấy à? - Tiếng bà mẹ gọi vọng tới. - Ba con cũng đã về rồi đó.

- Con biết rồi. Con sẽ xuống ngay đây. Con xin lỗi vì đã về muộn.

“Tốt hơn hết là mình phải giấu cái máy này đi” - Cậu quyết định. “Nếu trông thấy nó chắc chắn ba mẹ mình sẽ hỏi nguồn gốc của nó. Mà mình thì đâu có thích trả lời những câu hỏi kiểu này”.

- Alex, con đã trông thấy chiếc xe mới chưa? - Bà mẹ từ dưới cầu thang hỏi vọng lên - Nhưng con đang làm cái gì ở trên đó mà lâu thế?

- Con xuống ngay đây mà!

Alex nhìn mãi mà không biết nên cất cái máy ảnh vào đâu.

Hay là cất dưới gầm giường? Không được, mẹ cậu sẽ phát hiện ra lúc chuyển máy thông gió qua đây.

Alex chợt nhớ tới cái “ngăn bí mật” do mấy tấm ván ở đầu giường tạo thành. Cậu đẩy vội cái máy vào đó rồi lật đặt chạy về phía cửa phòng trong khi tay vẫn không quên vuốt ngược mớ tóc đang loà xoà trước trán. Nhưng như chợt nhớ ta điều gì, cậu đứng sững lại trước ngưỡng cửa.

Còn cái bức ảnh chụp chiếc xe! Không hiểu nó ra sao rồi nhỉ? Phải mất tới gần một phút Alex mới nhớ ra rằng cậu đã vứt tấm ảnh đó ở ngay trên giường. Vì tò mò muốn biết xem bức ảnh vừa chụp ra sao, cậu quyết định quay trở lại phía giường nằm của mình.

- Ôi không!

Cậu tròn mắt, há hốc mồm, kinh ngạc nhìn tấm ảnh.

8

“Cái quái gì thế này?”.

Alex giơ bức ảnh vào sát mắt hơn nữa để kiểm tra. “Không, không thể như thế được! Liệu mình có bị quáng gà không đây?”.

Trong tấm giấy hình chữ nhật trên tay, chiếc xe mới màu xanh nwuowcs biển đã trở thành một đồ vật thô thảm. Nhìn vào, người ta cứ tưởng nó vừa bị tan nạn: chiếc kính chắn gió bị nát vụn ra, chiếc thùng xe bị dòn ép lại một cục, chiếc cửa bên phía tay lái bị đẩy tụt vào tận trong.

Làm như thế nào mà một cái xe mới toanh lại có thể biến dạng thành một thứ đồ phế thải như vậy được nhỉ?

- Alex, con đâu rồi? - Bà mẹ lại réo lên. - Xuống nhanh lên, ba mẹ đói lắm rồi đây!

- Con xin lỗi. - Cậu bé trả lời mà mắt không rời khỏi bức ảnh. - Con xuống ngay đây!

Cậu quăng bức ảnh vào chiếc tủ ngăn của mình rồi quáng quàng chạy về phía cầu thang. Hình ảnh chiếc ô tô bị tan nát đã in đậm vào tâm trí cậu. Câu chuyện kỳ lạ này làm cho trống ngực cậu bắt đầu đập loạn lên. Cậu hồi hộp lượn qua phòng khách rồi liếc mắt trông qua ô cửa sổ trước ngôi nhà.

Chiếc xe màu xanh nước biển vẫn đang lấp lánh ánh sơn bóng lộn dưới ánh chiều tà. Nó vẫn còn nguyên vẹn.

Alex vội vàng quay vào phòng ăn, nơi ba mẹ cậu đang sốt ruột ngồi đợi bên bàn ăn cùng với William, anh cả của cậu.

- Chiếc xe mới thật là tuyệt, ba mẹ ạ! - Cậu vừa nói vừa cố xua đuổi cái hình thù dị dạng của chiếc xe trong bức ảnh khỏi tâm trí mình. Nhưng cậu không sao ngăn cản được những ý nghĩ về lớp vỏ xe bị biến dạng, những chiếc kính chắn gió bị vỡ vụn.

- Sau bữa tối này, ba sẽ đưa mấy mẹ con đi dạo một vòng. - Ba cậu tuyên bố.

- Chà chà... Cái món gà giò này của mẹ sao mà ngon thế! - William vừa nói vừa nhai nhồm nhoàm.

- Cảm ơn lời khen của con. - Bà Bauks tủm tỉm cười. - Nhưng mẹ cũng xin báo cho con biết rằng đó là món thịt bê... chứ không phải là thịt gà giò đâu nhé.

Hai anh em Alex cười phá lên. William ngượng chín mặt.

- Đó là..., - cậu áp úng. - Con muốn nói rằng món thịt bê ngon đến nỗi con cứ tưởng đó là... thịt gà giò.

- Mẹ cứ tự hỏi không hiểu sao mẹ cứ phải vất vả trong vấn đề bếp núc như vậy. - Bà Bauks thở dài.

Thấy vậy, ông Bauks tìm cách chuyển chủ đề nói chuyện:

- Tình hình xương làm kính của con ra sao rồi?

- Chiều nay, xương kính thiếu va-ni nên phải tạm nghỉ, tất cả chỉ có thể thôi ba ạ! William kể.

- Con không chắc là có thể sẽ cùng đi theo cả nhà sau bữa tối được đâu ba ạ. - Alex vừa nói vừa nhìn vào đĩa thức ăn mà cậu chỉ vừa mới đụng vào.

- Tại sao thế con? - Ba cậu hỏi.

- Vì rằng...

Alex lúng túng tìm lý do thích hợp nhất để trả lời. Nhưng không hiểu sao cậu cứ có cảm tưởng đầu óc mình đang quay cuồng trống rỗng. Cậu không thể nói ra sự thật được.

Không thể kể cho cả nhà nghe rằng cậu đã chụp ảnh thằng Michael trước lúc nó ngã, ấy vậy mà ảnh lại hiện hình ảnh lúc nó đang ngã.

Và cậu cũng không thể kể rằng cậu vừa mới chụp một kiểu ảnh cho chiếc ô tô mới, nhưng thực tế bức ảnh lại cho thấy một chiếc ô tô biến hình dị dạng đến mức thê thảm!...

Alex không hiểu gì, hoàn toàn không hiểu gì về chuyện đó! Cậu bắt đầu cảm thấy một nỗi lo sợ kinh khủng đang xâm chiếm toàn thân. Đó đúng là một cảm giác kinh hoàng. Cậu thấy sợ, rất sợ, thực sự lo sợ mà không hiểu vì sao.

Nhưng cậu không thể nói gì với mọi người trong nhà được. Đó là một điều quá vô lý. Một hiện tượng không thể tin được.

- Con đã hứa... đã hứa với thằng Michael là sẽ đến nhà nó. - Cậu áp úng nói, mắt cụp xuống.

- Vậy thì con chỉ cần gọi điện báo lại cho nó rằng con sẽ tới vào ngày mai. - Ông Bauks đáp lại. - Chuyện đó có gì hệ trọng đâu.

- Với lại... con cảm thấy trong người không được khỏe lắm.

- Có gì không ổn thế con? - Bà Bauks lo lắng hỏi. - Con bị sốt à? Vừa nãy, mẹ đã trông thấy mặt mũi con đỏ bừng lúc con chạy xộc vào nhà.

- Không, con không bị sốt. - Alex lúng túng trả lời. - Con chỉ hơi mệt mỗi một chút thôi. Hơn nữa, con cũng cảm thấy mình không đói lắm.

- Anh có thể xơi món gà giò của em... à, anh muốn nói món thịt bê của em được không? - William hỏi.

Không đợi trả lời, cậu ta nhào người qua bàn cầm vội lấy đĩa thức ăn của cậu em út.

- Nếu chịu khó đi chơi một chút, con sẽ cảm thấy người dễ chịu hơn đấy. - Ông Bauks vừa nói vừa nhìn Alex bằng một ánh mắt nghi ngờ. - Con sẽ hít thở không khí ngoài trời. Và nếu muốn, con có thể ngã lưng ra chiếc ghế sau xe.

- Nhưng cuối cùng thì, thưa ba...

Alex không thể nói gì hơn. Cậu cảm thấy chẳng còn lý do nào để mà nói nữa. Giả sử như cậu có tìm cách báo trước cho mọi người trong nhà biết về mối nguy hiểm cậu đang linh cảm thấy, thì rốt cuộc cũng sẽ chẳng có ai tin cậu nói gì cả.

- Con sẽ phải đi cùng với cả nhà, chấm hết! - Ba cậu tuyên bố và nhìn thẳng vào mặt cậu. - Con đã chẳng nóng lòng chờ đợi cái xe mới này như thế là gì... Ba không hiểu chuyện gì đã xảy ra với con.

“Mình cũng vậy, mình cũng chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình nữa - Alex thầm nghĩ. - Tại sao mình lại sợ đi chơi một vòng quanh thành phố bằng cái xe mới này như thế nhỉ? Chẳng lẽ chỉ vì những điều kỳ lạ trong cái máy ảnh ấy thôi ư?”

“Thật là ngu ngốc” - Cậu cố xua đuổi những ý nghĩ lo sợ trong đầu đi.

- Con đồng ý, thưa ba. Con sẽ đi với cả nhà. - Alex đáp lại với một nụ cười gượng gạo.

10

- Lái chiếc xe này quả là dễ chịu. - Ông Bauks vừa nói vừa nhấn ga cho xe đi sát lề đường. - Điều khiển nó cũng dễ dàng như việc điều khiển một chiếc xe nhỏ.

Bà Bauks ngoái đầu lại hỏi hai cậu con trai đang ngồi ở ghế sau:

- Hai đứa đã thắt dây bảo hiểm chưa?

- Rồi, mẹ ạ. - William trả lời.

Một chiếc xe tải rồ ga vượt lên trước xe họ. Alex không rời mắt khỏi mặt đường.

Ông Bauks cho xe chạy rời khỏi lề đường và đi vào đường cao tốc - nơi gần như vắng tanh.

- Chạy hết ga đi, ba ơi - William vừa nói vừa nhào người về phía trước. - Con thử xem ngồi trong cái xe mới này sẽ như thế nào!

Ông Bauks khẽ gật đầu rồi nhấn ga.

- Chạy tới tốc độ một trăm cây số rồi mà cần cứ như không ấy. - Ông nói vẻ thoải mái.

- Đi chậm thôi anh - Bà Bauks lên tiếng. - Anh thừa biết ở đây chỉ được phép đi với tốc độ tối là chín mươi cây số rồi còn gì.

- Anh chỉ muốn thử một chút thôi mà. - Ông Bauks đáp lại. - Anh muốn kiểm tra tất cả mọi thứ trên chiếc xe này.

Alex liếc mắt nhìn đồng hồ trên bảng điều khiển. Lúc này, kim đồng hồ đang dao động xung quanh con số một trăm mười.

- Xem kia, giảm ga đi anh. - Bà Bauks nài nỉ. - Sao anh cứ xử sự như một đứa trẻ ấy!

Ông Bauks bật cười khoái chí. Ông cho xe của mình vượt lên trước hai chiếc xe con đang đi bên phải đường. ánh đèn pha từ những chiếc xe ngược chiều hắt xuống mặt đường loang loáng trong lúc màn đêm dần buông.

- Alex, con nói gì đi! Suốt từ nãy tới giờ mẹ chẳng thấy con nói năng gì cả. Con không sao chứ?

- Con vẫn bình thường, mẹ ạ. - Alex trả lời.

Nhưng thực ra, cậu đang cảm thấy không yên tâm lắm. Ba cậu đang phóng quá nhanh. Lúc này đồng hồ đo tốc độ đã chỉ quá con số một trăm năm mươi.

- Con thấy thế nào, Alex? - Ông Bauks vừa hỏi vừa lái xe bằng một tay, trong khi tay còn lại đang dò dẫm trên bảng điều khiển xe trước mặt. - Quái! Không hiểu các nút điều khiển đèn pha đâu hết rồi?

- Tuyệt vời! - Alex vừa trả lời vừa cố nặn ra vẻ hào hứng. - Đây quả là một chiếc xe tuyệt vời!

Tuy nhiên, cậu vẫn không sao kiểm chế được vẻ lo lắng trên nét mặt. Bức ảnh về chiếc xe bị biến dạng vẫn luôn ám ảnh cậu.

- Không hiểu công tắc đèn đâu ấy nhỉ? - Ông Bauks lẩm bẩm - Nhất định là nó phải nằm ở chỗ nào đấy chứ!...

Trong giây lát, ông thôi không chú ý đến quãng đường trước nữa mà lại để mắt nhìn vào bảng điều khiển xe, và chỉ đợi có thể chiếc xe lạng sang trái ngay lập tức.

- Kia ba! Alex hét lên. - Chú ý chiếc xe tải!...

Tiếng còi xe tải vang lên inh ỏi.

Chiếc xe con lắc lư như vừa bị một trận cuồng phong thổi bạt đi. Ông Bauks đánh mạnh tay lái sang phải.

Chiếc xe tải phóng vèo qua như tên bắn, may mà chưa quệt vào chiếc xe của ông.

- Xin lỗi nhé! - Ông vừa nói vừa giảm dần ga: một trăm bốn mươi, trăm hai mươi, trăm mười...

- Tôi đã nói với ông là đừng phóng nhanh như thế cơ mà. - Bà Bauks hốt hoảng gắt lên. - Suýt nữa thì ông giết chúng tôi rồi còn gì!

- Anh chỉ đang thử tìm công tắc đèn pha ở đâu thôi. à, nó đây rồi! ở ngay trên vô lăng mà mình không biết.

- Thế nào các con? - Bà Bauks ngoái lại phía sau hỏi.

- Không có vấn đề gì đâu mẹ ạ. - William trả lời, giọng vẫn còn run run.

Cậu ta ngồi bên trái, tức là bên suýt bị chiếc xe tải quệt vào.

- Tất cả vẫn ổn thôi, mẹ ạ. - Alex nói. - Bây giờ chúng ta quay về nhà được chưa ạ?

- Con không muốn đi tiếp à? - Ông Bauks hỏi, giọng hơi thất vọng. - Ba định dẫn mọi người tới Santa Clara để uống một chút gì đó.

- Alex nói đúng. - Bà Bauks nói. - Tối nay đi như vậy là đủ rồi. Chúng ta phải quay về thôi.

- Em biết đấy, chiếc xe tải đâu có lượn sát mình như em tưởng tượng. - Ông Bauks cắn nhằn.

Tuy nhiên ông cũng không phản đối đề nghị của vợ, lái xe khỏi đường cao tốc rồi quay về nhà. Vừa về đến nhà, Alex vội vàng lấy bức ảnh ra xem lại: rõ ràng trong ảnh là một cái xe mới dính đầy thương tích, với cánh cửa bên tay lái bị phá tan cùng những tấm kính chắn gió nát vụn.

- Chuyện này thật khó hiểu. - Cậu lẩm bẩm và đặt bức ảnh vào cạnh chiếc trong ngăn bí mật ở đầu giường.

- Thật là hoàn toàn khó hiểu!...

Cậu lôi chiếc máy ảnh ra rồi ngắm nghía theo đủ mọi hướng.

“Mình cần phải làm thử một lần nữa mới được - cậu vừa nghĩ vừa bước tới đứng trước cái gương gắn trên tường, phía trên chiếc tủ ngăn. - Mình sẽ chụp cho mình một kiểu ở trong gương mới được”.

Alex nâng máy lên, nhưng lại thay đổi ngay ý định vì cậu chợt hiểu rằng điều đó xẽ chẳng có ích gì: ánh sáng phản chiếu từ chiếc gương sẽ xoá nhoà đi hình ảnh khi chụp.

Cậu cầm máy sang phòng William. Cậu anh cả đang ngồi trước máy vi tính, gương mặt ánh lên một màu xanh bạc do ánh sáng từ màn hình hắt vào.

- Em có thể chụp cho anh một kiểu được không? - Alex hỏi.

William cố gõ thêm mấy chữ nữa rồi mới chịu ngẩng mặt lên, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên:

- Em móc đâu ra cái máy ảnh đó thế?

- à, ờ... ờ... đây là chiếc máy em mượn của Sarah.

Alex không thích nói dối. Tuy nhiên cậu cũng không muốn nói tới chuyện mình đã cùng các bạn thâm nhập vào ngôi nhà Coffman.

- Thế nào, anh có muốn làm một pô không? - Alex gắng hỏi.

- Anh chỉ sợ mình sẽ làm nhiễu loạn cái máy của em thôi. - William nói đùa.

- Em tin chắc rằng bây giờ nó đã bị nhiễu loạn rồi. Chính vì vậy em mới cần chụp thử một kiểu.

- Vậy thì chụp đi. - Cậu anh cả vừa nói vừa làm động tác lác mắt và lè lưỡi ra.

Alex bấm máy. Một tấm giấy mờ mờ từ từ thò ra ở khe máy sau khi tiếng kêu ro ro đã tắt.

- Em cảm ơn. Hẹn lát nữa nhé! - Alex vừa nói vừa đi ra cửa.

- Ô kìa, khoan đã! Anh không được quyền xem bức ảnh sao? - William gọi với ra.

- Nếu như bức ảnh không bị hỏng thì lát nữa em sẽ cho anh xem. - Alex trả lời vội vàng quay về phòng mình. Cậu ngồi trên đầu giường, đặt bức ảnh đang dần dần hiện hình lên đầu gối. Màu vàng hiện lên đầu tiên, sau đó đến màu đỏ rồi đến các sắc màu khác.

Alex giật thót người khi gương mặt người anh đang trở nên rõ nét hơn.

- Ôi, không! Thật không thể nào tin được cái trò này. - Cậu lẩm bẩm.

Trong bức ảnh, William không bị lác mắt cũng không hề thè lưỡi. Gương mặt cậu ta lộ rõ vẻ sợ hãi và hoảng loạn.

Khi những cảnh cuối cùng hiện lên trên bức ảnh, Alex lại một phen nữa phải kinh ngạc. William không ngồi ở trong phòng mà là ở phía ngoài. Đằng sau cậu ta là một ngôi nhà nổi lên giữa những bóng cây xanh.

Alex chăm chú nhìn vào ngôi nhà. Cậu có linh cảm rằng hình như ngôi nhà đang mách bảo cậu một điều gì đó. Liệu đây có phải là ngôi nhà nằm đối diện với khu đất chơi thể thao hay không? Cậu ngấm bộ mặt sợ hãi của anh trai một lần nữa, rồi cất bức ảnh cùng chiếc máy vào cái ngăn bí mật trước khi đẩy nắp lại cẩn thận.

“Chiếc máy này hoàn toàn bị nhiễu loạn rồi”. - Cậu vừa nghĩ vừa cởi quần áo đi ngủ.

Nằm dài trên giường, mắt đau đáu nhìn vào những bóng cây đang lay động trên trần nhà, cậu tự nhủ không nên nghĩ tới chuyện đó nữa. Nói cho cùng thì việc quái gì cứ phải bận tâm nghĩ tới một cái máy nhiễu loạn như vậy kia chứ?

*

Chiều thứ ba, sau khi tan học về, Alex vội vàng chạy đi tìm Sarah ở sân chơi thể thao để xem trận đấu bóng chày mà đội bóng của Arthur phải tham gia.

Đó là một ngày thu đẹp trời. Mặt trời thả sức tỏa ánh nắng vàng óng ả giữa bầu trời xanh không gợn một bóng mây. Những thảm cỏ bao quanh sân bóng tỏa một mùi thơm nồng thật dễ chịu do những ngọn cỏ vừa được cắt xén sáng nay.

Hai đội bóng đang khởi động. Một số phụ huynh học sinh và học sinh trong thành phố cũng có mặt tại đây để cổ vũ cho trận đấu. Một số cổ động viên đang ngồi vắt vẻo trên những hàng ghế băng, số còn lại ngồi luôn xuống thảm cỏ.

Alex chạy tới gặp Sarah ở bên lề sân bóng.

- A, tớ biết ngay là thế nào cũng nghĩ đến việc mang máy ảnh tới đây mà. - Sarah reo lên.

- Tớ nghĩ là nó đã hỏng rồi. Các bức ảnh chụp từ chiếc máy chết tiệt này đều không bình thường. Tớ thật chẳng hiểu ra sao nữa.

- Vụng mức chê đất lếch. - Sarah mỉa mai. Có thể đó không phải là lỗi của nó mà là của chính cậu!

Cô bé giật lấy cái máy từ tay cậu bạn Alex.

- Ô kìa, cậu làm cái trò gì thế? - Alex vừa hỏi vừa giơ tay định chụp lấy cái máy.

Tuy nhiên, Sarah đã kịp lùi ra khỏi tầm tay của cậu.

- Tớ muốn chụp cho Cò Hương một kiểu. Và kiểu ảnh đó sẽ có tên là: Đà điệu rụng trụ lông! - Sarah nói.

- Cảm ơn tấm lòng của quý vị! - Arthur đáp lại tỉnh bơ, cậu ta tới từ lúc nào mà Sarah không biết. Trông Arthur lúc này càng có vẻ buồn cười hơn trong bộ phục màu trắng. Chiếc áo thì quá dài so với khổ người cậu, trong khi chiếc quần đùi lại quá ngắn. Chiếc mũ xanh với cái lưỡi trai dài là thứ đồ duy nhất gần vừa với cậu ta. Arthur chợt nhận ra chiếc máy ảnh trên tay Sarah.

- Máy của cậu à? Mang nó tới đây là một ý tưởng hay đấy.

- Chính tớ đã bảo Alex cầm máy tới đây để chụp cho cậu một kiểu làm kỷ niệm đấy. - Sarah nói.

- Cậu định sưu tầm chân dung các nhà thể thao vĩ đại phải không? - Arthur hỏi.

- Không, tớ định chụp chân dung những thằng hề hạng bét. - Sarah trêu chọc.

- Xì, thực ra là do các cậu đổ kị đấy thôi. - Arthur cãi lại. - Các cậu ghen tị bởi tớ là một nhà vô địch và vì các cậu không đủ sức nhắc chân chạy quá mười mét mà không bị đứt hơi!

- Này, Cò Hương, về ngay đi! - Huấn luyện viên đội bóng của Arthur đứng gọi từ cuối sân.

- Tớ phải quay lại đó đây! - Arthur quay người định chạy đi.

- Ậy, khoan đã! Đội tớ chụp cho một kiểu đã! - Alex gọi giật giọng.

Arthur lại phải quay mặt lại.

- Không được, phải để tớ chụp. - Sarah phản đối và quay ống kính về phía Arthur.

Alex bất ngờ chụp lấy cái máy ảnh.

- Để tớ chụp, nhìn đây nào! - Cậu ta vừa nói vừa nâng máy ảnh lên ngắm rồi bấm máy luôn.

- Cậu làm cái trò gì thế? - Sarah cau tiết gắt lên.

- Xin lỗi, tớ không cố ý...

Sarah lựa chiều cầm lấy tấm giấy chữ nhật vừa thò ra ở khe máy ảnh. Hai cậu bé chụm đầu lại xem những hình ảnh và màu sắc đang hiện dần lên trên tấm giấy.

- Nhưng... cái quỷ gì thế này? - Arthur buột miệng kêu lên. Sarah và Alex cũng đứng đờ người ra mà không nói được nên lời.

Bức ảnh cho thấy Arthur đang nằm sổng soài giữa sân bóng. Hai mắt cậu nhắm nghiền, cái cổ ngoẹo đi một góc bất thường so với thân người cậu.

3. Chương 3

- Đó là một cái máy có tính năng đặc biệt hay là cái quái gì thế? - Arthur vừa hỏi vừa cầm lấy bức ảnh.

- Thật không thể nào tin được! - Alex vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu.

- Ê, Cò Hương, quay về nhanh lên! - Huấn luyện viên lại cất tiếng gọi.

- Em về ngay đây!

Arthur trả lại bức ảnh cho Sarah rồi lật đặt quay về với đội bóng.

Một hồi còi dài chợt vang lên, các đội viên của hai đội lại bắt đầu đứng vào vị trí.

- Cậu có thể giải thích cho tớ biết tại sao bức ảnh lại đến nông nổi này không? - Sarah hỏi và tiếp tục nhìn vào bức ảnh. - Nói đúng ra thì theo bức ảnh này, Arthur đang nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất. Mặc dù lúc bấm máy, rõ ràng là cậu ta đang đứng sờ sờ trước mặt chúng ta.

- Tớ chẳng hiểu gì cả, hoàn toàn không hiểu gì cả. - Alex trả lời với vẻ mặt đăm chiêu.

Đôi bạn rủ nhau tới ngồi dưới một gốc cây hơi lui vào một chút so với sân bóng.

- Cậu đã nhìn rõ cái cổ cò của cậu ta chưa? - Sarah hỏi tiếp. - Tớ trông nó thật kinh khủng.

- ừ, tuy nhiên, đó không phải là lần duy nhất...

Alex định nói cho cô bạn biết về bức ảnh chụp chiếc ô tô mới, về William, nhưng Sarah đã không để thời gian cho cậu tiếp tục được bộc bạch suy nghĩ của mình:

- Cậu còn nhớ bức ảnh chụp Michael không? Nếu nhìn trong ảnh thì rõ ràng là cậu ta đang bị ngã, nhưng thực tế thì cậu lại bấm máy trước lúc đó nhiều. Cậu có thấy lạ không?

- ừ, còn hơn cả lạ nữa ấy chứ! - Alex thừa nhận.

- Để tớ kiểm tra xem nào! Sarah vừa cầm lấy máy ảnh. - Trong này còn tấm giấy nào ko?

- Tớ cũng không rõ vì chẳng thấy đồng hồ báo số ở đâu cả.

Sarah quay cái máy ra đủ hướng để quan sát.

- Cậu nói đúng đấy, trên cái máy này chẳng có bất cứ một số hay dấu hiệu gì cả. Làm sao mà biết được nó đã được nạp thêm giấy hay chưa nhỉ?

Alex nhún vai không biết. Trên sân, trận bóng đã bắt đầu bước vào một hiệp mới.

- Theo cậu thì người ta nạp điện và giấy vào đường nào? - Sarah hỏi tiếp.

Alex cúi xuống chỉ vào sau máy:

- Theo tớ thì đường này. Cái má này phải mở được ra.

Sarah lắc đầu:

- Nếu thế thì tớ sẽ rất ngạc nhiên đấy. Phần lớn các loại máy chụp ảnh lấy ngay đều được nạp từ đằng trước.

Tuy vậy, cô vé vẫn cố dịch chuyển má sau cái máy ảnh song chẳng có gì động đậy cả. Các má khác của chiếc máy ảnh cũng không hề nhúc nhích như vậy.

- Vậy thì tớ cũng chẳng hiểu cái máy này hoạt động theo kiểu gì nữa! - Cô bé bực mình nói.

- Cứ bình tĩnh đã nào. Để tớ xem lại một lần nữa xem sao. - Alex vừa nói vừa xoay cái máy theo đủ hướng để kiểm tra. Song rốt cuộc cũng chẳng mang lại kết quả gì.

- Lạ thật, trên này không có tên, không có mác, không có bất cứ một chỉ số nào. Chẳng có gì hết - cậu ta ngẩng lên, ngạc nhiên nói.

- Sao lại có thể như thế được nhỉ? - Sarah kêu lên. - Tất cả các loại máy ảnh đều có một cái tên. Quả là bất bình thường khi chiếc máy của cậu lại không như thế. Thậm chí tớ còn thấy nó mờ ám nữa là đằng khác.

- Ầy chết, đợi một phút! - Alex phản đối. - Tớ xin nhắc lại với đằng ấy rằng đây không phải là chiếc máy ảnh của tớ. Tớ đã không mua nó. Tớ chỉ bắt được nó thôi mà!

- ừ, thì cứ cho là như vậy. Nhưng dù sao thì nó cũng không phải là một cái máy bình thường. Cần phải tìm một cái gì đó để mở nó ra xem sao.

Trên sân, trận bóng đang tiếp tục. Song Alex và Sarah vẫn tranh cãi về chiếc máy ảnh.

- Kiểu gì thì cũng phải có cách chứ. - Sarah vừa nói vừa cầm lại cái máy. Chắc chắn là phải có một cái lẫy, một nút bấm hay một cái lỗ ở chỗ nào đó chứ... Có cái là mình chưa tìm ra thôi!

Cô bé lại xoay cái máy theo đủ hướng, bấm tay vừa đủ chỗ, rồi còn định vặn cả ống kính ram, song kết quả vẫn là con số không.

- Thôi, được rồi, tớ xin chịu! - Cô bé thở dài rồi đưa máy trả cho Alex.

Alex cầm lấy chiếc máy ảnh và đang định giơ nó lên ngang mặt thì một cảnh tượng bất ngờ trước mặt đã khiến cậu phải sững người lại, thốt lên một tiếng kêu. Sarah giật mình quay lại nhìn theo hướng nhìn của bạn.

- Ôi, không, không thể như thế được!

ở phía đằng kia, trên sân bóng, Arthur đang nằm sổng soài trên mặt đất, cách mép sân vài mét. Cậu ta nằm ngửa, mắt nhắm nghiền, cái cổ ngoẹo đi một góc bất thường so với phần thân người cậu.

13

- Arthur! - Sarah hét lên.

Alex chợt có cảm giác ghệt thở như đang bị một ai đó xiết chặt tay vào cổ.

Arthur vẫn nằm yên.

Sarah và Alex hốt hải chạy về phía sân bóng.

Alex vừa hốt hoảng vừa rơi người xuống bên cạnh thân hình bất động.

Nhưng Arthur vẫn không hề nhúc nhích. Sarah hoảng hốt gọi tiếp:

- Arthur, tớ van cậu đấy, hãy nói cái gì đi chứ!

Arthur từ từ mở mắt ra.

- Tớ đã làm cậu lo phải không? - Cậu bé nói bằng một giọng thản nhiên rồi như không nhận được nữa, cậu cười phá lên.

Sarah và Alex chưa phản ứng được ngay. Chúng vẫn trợn mắt há mồm vì sợ và ngạc nhiên khi nhìn đứa bạn đang cười lẫn lộn trên sân.

Rồi như vừa sức tỉnh ra, Alex bắt đầu cúi người xuống, túm vào đôi vai gầy của Arthur rồi xốc mạnh cho cậu ta đứng dậy trước khi xoay người cậu ta ra ngoài rồi luồn hai tay ôm chặt lấy thắt lưng.

- Vào đi, Sarah! Để tớ giữ, còn cậu hãy xông vào tương cho con cò này một trận thật đau vào. - Alex bực tức hét lên.

- ý kiến hay đấy! - Sarah nói bằng một giọng đe dọa.

- Ấy kìa, khoan đã! Buông tớ ra nào! - Arthur phản đối và ra sức vùng vẫy hòng thoát khỏi vòng tay của Alex. - Các cậu định làm gì đấy? Đó chỉ là một trò đùa thôi mà!...

- Thật là láo toét. - Sarah vừa nói vừa dùng hết sức đâm một phát mạnh vào vai Cò Hương. - Láo toét quá đi mất!

Cuối cùng, bằng một động tác bất ngờ, Arthur đã vùng được ra khỏi vòng tay Alex.

- Đó chỉ là một trò đùa thôi mà! - Cậu ta nhắc lại. - Tớ làm như vậy cốt để chứng minh cho các cậu thấy rằng thật là ngu ngốc khi bày đặt ra lắm chuyện về một cái máy ảnh cà tàng như vậy.

- Nhưng cuối cùng... - Alex lên tiếng.

- Nó đã bị nhiễu rồi, tất cả chỉ có thế. - Arthur ngắt lời và phui những ngọn cỏ dính trên chiếc quần đùi. - Ấy vậy mà các cậu cứ thích làm toáng lên chỉ vì một bức ảnh. Đó chỉ là chuyện vớ vẩn, hoàn toàn vớ vẩn!...

- Có thể cậu có lý! - Alex nói. - Vậy thì theo cậu nên giải thích thế nào đây?

- Tớ đã nói với cậu rồi đấy, ông cụ non ạ! Đó chỉ là một cái máy ảnh cà tàng đáng quăng sọt rác, ngoài ra chẳng còn gì hơn cả.

- Cò Hương, đến lượt cậu rồi đấy! - Có tiếng ai gọi Arthur. - Bắt lấy này!

Arthur quay ngoắt người lại bắt lấy đôi găng tay nhồi bông to bự mà ai đó vừa quăng sang cho cậu. Sau đó, cậu giơ tay chào hai người bạn rồi chạy lại với đồng đội của mình.

Sarah tìm tới ngồi trên một cái ghế băng ở gần sân bóng cùng với Alex.

- Thằng Cò Hương này thật quá đáng với những trò đùa ngu ngốc ấy. - Alex vừa nói vừa quan sát những gì đang diễn ra trên sân.

- ừ, cậu ta đã làm cho tớ sợ hùt chết! - Sarah đáp lại bằng một giọng vẫn còn bực bội. - Tớ cứ tưởng có chuyện gì đó thực sự nghiêm trọng đã xảy ra.

Hai đứa ngồi xem trận đấu bóng một lúc lâu mà chẳng nói gì thêm. Thực tế, trận thi đấu này cũng chẳng có gì hấp dẫn lắm.

Alex chợt bật cười một mình khi trông thấy Joe Garden - một thằng bạn cùng lớp với cậu giao bóng sát mặt cho Arthur mà cậu ta vẫn không bắt được.

- Đây là lần thứ ba cậu ta bắt trượt bóng rồi đấy! - Alex nói.

- Chắc là cậu ta đang nghĩ tới một điều gì khác đấy! - Sarah cười giễu. - Sao hôm nay trời nóng thế không biết. à, mà tớ còn rất nhiều bài tập phải làm. Hay là ta về đi?

- Tớ muốn ở đây thêm một chút nữa! - Alex vừa nói vừa nhìn một cầu thủ vừa dùng hết sức đập bóng nhưng không trúng. - Tớ muốn xem Arthur chơi một quả nữa rồi mới huýt sao chào cậu ta.

- Một tình bạn đẹp ghê nhỉ? - Sarah cười.

Đến lượt mình, Arthur dồn hết sức tương quả bóng về phía đối thủ.

Đối thủ của Arthur chơi lại quả bóng bằng một động tác cực mạnh và chính xác. Trái bóng bay ngược trở lại với vận tốc nhanh như một quả đạn đại bác, rồi đập lại vào một bên đầu Arthur với một âm thanh nặng nề. Cả người chơi trên sân lẫn khán giả ngồi xem hốt hoảng kêu ầm lên.

Alex thấy máu trong người như bị đông cứng lại.

Arthur đứng sững người lại, hai mắt trợn ngược lên. Rồi cậu ta đưa tay ôm đầu và từ từ khụy gối xuống. Hai cánh tay dần dần thông xuống, người ngã ra sau, Arthur đổ vật xuống đất, hai mắt nhắm nghiền. Cái cổ của cậu bé ngoẹo thành một góc bất thường so với thân người.

Cậu nằm im bất động.

Từ bốn góc sân, các đội viên và huấn luyện viên của cả hai đội bắt đầu xô nhau chạy về phía cái thân thể đang nằm bất động trên sân. Sarah cũng bật ngay dậy và chạy về phía đó, gào lên những tiếng kêu cháy cổ:

- Arthur! Arthur!

Alex cũng nhảy chồm theo, tuy nhiên cậu cũng phải dừng lại ngay lập tức vì một bóng người trông quen quen đang vừa chạy vừa giơ tay ra hiệu cho cậu.

- Anh William! - Cậu kêu lên.

Không hiểu anh cậu làm gì ở đây thế nhỉ? Đúng ra là vào giờ này anh ấy đang phải làm việc ở xưởng kính như mọi hôm chứ.

- Anh William! - Cậu gọi. - Có chuyện gì thế?

William chạy chậm dần lại, mặt mũi ướt đầm mồ hôi.

- Anh đã... anh đã chạy... tới đây... - William thở hổn hển nói.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? - Alex gặng hỏi, tự nhiên cậu cảm thấy có một cảm giác lo sợ xâm chiếm toàn bộ người cậu.

Gương mặt William đang lộ rõ vẻ sợ hãi, giống hệt như trong bức ảnh mà cậu đã chụp trong phòng anh ấy. Đằng sau William cũng có cùng một cảnh quan, một ngôi nhà như trong bức ảnh.

Những gì đã được ghi nhận trong máy ảnh này đang trở thành sự thật. Một sự thật chính xác y như trường hợp Arthur đang nằm trên sân bóng chày.

Alex chợt nhận thấy khi đầu gối mình đang run bắn lên.

- William, nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra đi. - Cậu nài nỉ.

- Có chuyện vừa xảy ra với ba. - Anh cậu vừa nói vừa run run đặt tay lên vai cậu.

- Hả? Ba làm sao?

- Alex, em cần phải về nhà ngay. Ba đã... đã bị một tai nạn nghiêm trọng đe dọa tới tính mạng.

- Tai nạn à?

Alex có cảm giác như đầu óc mình đang hoàn toàn trống rỗng; những lời nói của anh cậu đã vang vọng vào óc rồi mà cậu vẫn thực sự chưa hiểu ý nghĩa của nó ra sao.

- ừ, tai nạn xảy ra... với cái xe mới. Chiếc xe bây giờ đã hoàn toàn hỏng... như một đồng sắt vụn.

- Ôi! - Alex gào lên.

- Nào, về nhanh lên em. - William vừa nói vừa quay ngoắt người đi, Alex cầm chiếc máy ảnh hốt hải chạy theo sau.

Trước khi vượt qua phố, cậu ngoái lại nhìn xem những gì đang diễn ra trên sân bóng. Đám người xúm đông xúm đỏ xung quanh Arthur khiến cậu không thể nhìn thấy bạn mình đã tỉnh hay chưa.

“Nhưng... cái gã quái dị đang đứng ở bên kia sân bóng là ai thế nhỉ?” - cậu tự hỏi.

Đó là một gã đàn ông mặc bộ đồ đen. Hình như gã đó đang rình cậu?

- Chạy nhanh lên! - William gọi.

Alex nhắm mắt lại một vài giây rồi lại mở ra nhìn một lần nữa về phía đầu sân bóng. Bóng người đàn ông áo đen không còn đứng đấy nữa.

- Ơ kìa, chạy nhanh lên!...

- Em tới ngay đây! - Alex đáp lại và cầm đầu chạy.

15

Alex rảo bước bám theo sau William tới phòng của ba cậu. Các bức tường bệnh viện đều được sơn màu xanh sáng, còn nền nhà thì được lát toàn văng những viên gạch nâu pha lẫn những đốm vàng da cam.

Những sắc màu...

Tất cả những gì Alex phân biệt được lúc này chỉ là một tập hợp những sắc màu mù mờ, những hình hài gần như vô định. Tim đập mạnh đến nỗi cậu chỉ vừa đủ nghe thấy tiếng những bước chân trên nền gạch.

Một đồng sắt vụn. Chiếc xe mới nhà cậu chỉ còn là một đồng sắt vụn thê thảm.

Tất cả đều giống y hệt như trong bức ảnh.

Alex và William rẽ sang một hành lang khác. Ở lối này, các bức tường lại được sơn màu vàng nhạt. Còn đôi má của William lại đỏ tía lên.

Chúng gặp hai thầy thuốc mặc áo blu màu xanh nhạt vừa đi ngang qua.

Những sắc màu. Tất cả không có gì hơn ngoài những sắc màu.

Alex chớp chớp mắt để nhìn cho rõ hơn mọi thứ ở xung quanh. Nhưng tất cả đều có vẻ như không có thực. Hai cậu bé bước vào phòng người cha.

Màu sắc ở đây có vẻ dịu bớt đi nhường chỗ cho cái hình ảnh càng lúc càng rõ nét hơn.

Mẹ đang ngồi trên một chiếc ghế tựa ở gần giường bệnh vội vàng đứng dậy khi trông thấy chúng bước vào.

- Chào các con.

Tay bà đang nắm chặt lấy một chiếc khăn mùi xoa. Rõ ràng là bà đang khóc. Nhìn thấy các con, bà cố nặn ra một nụ cười, nhưng hai mắt vẫn đỏ hoe, mí mắt sưng húp.

Alex lí nhí chào lại mẹ bằng một giọng nghẹn ngào, rồi cậu quay sang nhìn ba.

Ông Bauks quần băng trắng đầy đầu. Một cánh tay ông bị bó bột. Tay còn lại được đặt lên giường để truyền một thứ dịch gì đó màu nâu nhạt. Trên người ông là một cái chăn màu trắng toát kéo trùm vai.

- Thế nào rồi, các con? - Ông hỏi bằng một giọng yếu ớt như vọng tới từ một cõi xa xăm.

- Ba nghe con nói nhé... - William lên tiếng.

- Ba chắc cũng sớm được ra viện thôi. - Bà Bauks nói bằng một thứ giọng nghe là lạ.

- Ba đừng làm ra vẻ như thế. - Alex buột miệng nói khi đang tiến gần lại giường bệnh.

- Đúng đấy, ba đảm bảo với con như vậy mà. Một vài cái xương gãy thì nhằm nhò gì. - Ông Bauks dừng lại, khẽ rên lên một tiếng đau đớn rồi lại nói tiếp. - Ba tin rằng mình đã thực sự gặp may.

- Thế là quá may ấy chứ. - Bà Bauks nói chêm vào.

“Làm sao mà ba mẹ có thể nói như vậy được nhỉ?”. Alex thắc mắc, trong khi mắt cậu vẫn không rời khỏi cái ống truyền dịch trên tay ba cậu.

Cậu lại nghĩ tới bức ảnh chụp chiếc xe đang được giấu ở cái ngăn bí mật trên đầu giường trong phòng cậu. Có nên nói cho ba mẹ biết không đây? Cậu vẫn chưa quyết định được. Vả lại, nếu có nói ra thì liệu bọn họ có tin mình không?

- Ba bị thương ở những chỗ nào ạ? - William hỏi.

- Ba con bị gãy một cánh tay và mấy cái xương sườn. - Bà Bauks trả lời. - Ba còn hơi bị choáng nữa. Các bác sỹ đang theo dõi xem phần nội tạng có bị tổn thương hay không. Nhưng xem ra thì chẳng có gì nghiêm trọng cả.

- Ba đã gặp may. - Ông Bauks vừa nhắc lại vừa nở một nụ cười méo mó.

- Ba à, ba hãy nghe con nói nhé. - Alex buột miệng nói bằng giọng vừa nhẹ vừa run. - Con cần phải kể cho ba biết về một bức ảnh mà con đã chụp được. Ba hãy tưởng tượng rằng con đã chụp một bức ảnh về chiếc xe mới và...

- Chiếc xe đã hoàn toàn hỏng rồi. - Bà Bauks ngắt lời, vẻ mặt vẫn còn rất căng thẳng, trong khi những giọt nước mắt lại bắt đầu rưng rưng trên khoé mắt. - Các con ạ, mẹ muốn các con đừng ngó ngang gì đến nó nữa. Ba con thoát hiểm là nhờ một phép màu nhiệm.

- Và như vậy, cái bức ảnh đó... - Alex định nói tiếp.

- Con sẽ nói chuyện đó sau nếu con muốn. - Bà mẹ buộc cậu con trai dừng lại.

Alex cảm thấy máu trong người như dồn cả lên má. “Rõ ràng mẹ làm sao mà hiểu được tầm quan trọng của câu chuyện cơ chứ?”. - Cậu nghĩ và tự nhủ rằng dù thế nào thì ba mẹ cậu cũng sẽ chẳng tin đó là sự thật đâu. Vả lại, ai mà có thể tin ở một câu chuyện hoang đường vô lý đến như vậy được?

- Ba buồn ngủ quá. Ông Bauks vừa nói vừa ngáp lấy ngáp để, trong khi hai mắt đang muốn nhắm tịt lại.

- Có lẽ là do tác dụng của thuốc an thần mà bác sỹ vừa cho anh uống đấy. - Bà Bauks vừa nói vừa vỗ nhẹ vào tay chồng. - Bây giờ thì anh cứ việc ngủ đi. Vài giờ nữa em sẽ quay lại. Ra đây các con!

Bà đứng dậy đi ra cửa.

- Tạm biệt ba. - Hai cậu cùng lên tiếng chào rồi bước theo sau lưng bà mẹ.

- Chuyện xảy ra như thế nào hả mẹ? - William lên tiếng hỏi sau khi cả ba mẹ con đã tới dãy hành lang sơn vàng.

- Có một gã cổ tình vượt ẩu khi đã có đèn đỏ. - Bà Bauks trả lời. - Gã đã tông vào một bên xe của ba con. Gã nói là xe gã bị hỏng phanh.

Những giọt nước mắt lại lăn dài xuống từ đôi mắt đã đỏ hoe vì khóc nhiều của bà. Bà thở dài.

- Nhờ chúa mà ông ấy thoát chết. Đó là một điều thật kỳ lạ.

Ba mẹ con sóng bước đi tới đoạn hành lang sơn xanh. Ở phía bên kia, có rất nhiều người đang đứng đợi trước cửa thang máy.

Một lần nữa, Alex lại nghĩ tới những bức ảnh mà cậu đã chụp bằng cái máy quái dị đáng lo ngại ấy.

Đầu tiên là Michael. Sau đó là William, rồi tới Arthur. Và cuối cùng là ba cậu.

Mỗi bức ảnh đều biểu hiện một điều gì đó thật kinh khủng. Còn điều gì đó vẫn chưa xảy ra. Rồi sau đó sẽ là những gì mà người ta sẽ thấy khi đã trở thành sự thật.

Alex rùng mình. Cậu chỉ biết nghĩ như vậy mà thôi. Liệu có phải cái máy ảnh đó chỉ báo trước những gì sẽ xảy ra? Hay chính nó đã gây ra những sự kiện khủng khiếp ấy.

- Ừ, tớ cũng biết rằng Arthur đã khoẻ rồi. - Alex nói qua điện thoại. - Tớ đã gặp cậu ấy hôm qua. Cậu ấy đã dễ chịu thực sự rồi. Không bị chấn thương, không bị sao hết. Nói tóm lại là cậu ta đã tai qua nạn khỏi.

Phía bên kia đầu dây, ở nhà bên cạnh, Sarah đang nói chuyện với Alex, đồng thời nói ra ý muốn của mình.

- Không được đâu, Sarah, tớ không muốn như thế.

- Nào, cứ mang nó tới nhé, thông cảm đi. - Sarah nài nỉ. - Đây là sinh nhật mình mà.

- Tớ xin được nhắc lại với cậu rằng tớ không muốn mang cái máy ấy đi đâu. Đó không phải là một ý kiến hay. Thực sự không phải là một ý kiến hay.

Đó là chiều thứ bảy của một tuần sau đó. Alex đã không động chạm gì tới cái máy ảnh của cậu kể từ hôm xảy ra tai nạn của ba.

- Tớ không thích mang nó đi. - Alex nhắc lại. - Cậu hãy cố mà hiểu lấy! Tớ không muốn lại để xảy ra điều bất hạnh cho một người nào khác.

- Này, Alex - Sarah dỗ dành, như đang nói chuyện với một đứa trẻ lên ba. - Cậu hãy xem lại đi. Cậu đang không nghĩ tới một điều như vậy, có phải không nào? Cậu cũng thực sự không thể tin rằng một cái máy ảnh lại có thể gây ra những điều tai quái cho mọi người.

Alex im lặng một lúc rồi tiếp tục nói:

- Tớ không biết là tớ phải tin vào cái gì nữa. Tớ chỉ biết rằng đầu tiên là Michael, rồi tới Arthur, ba tớ.

Cậu nuốt nước miếng đánh ực một cái rồi mới nói thêm:

- Và đêm hôm qua, tớ lại bị một cơn ác mộng nữa.

- Vậy thì sao? - Sarah hỏi lại. - Cậu còn mê thấy gì nào?

- Thì vẫn chỉ về cái máy ảnh tai ác đó thôi. Tớ mêm thấy mình đang chụp ảnh cho tất cả mọi người trong gia đình... mẹ này, ba này, rồi cả anh William nữa. Lúc đó họ đang làm gì đó ở đằng sau nhà. Tớ liên tục giơ máy lên và nhắc: “Cười lên nào! Cười lên nào!”... Và khi tớ nhìn trong ống ngắm, thì rõ ràng là họ đang cười với mình... nhưng khi xem ảnh, tất cả chỉ còn có bộ xương! Còn da thịt họ chẳng hiểu biến đi đằng nào mất và... và...

- Giấc mộng của cậu kinh quá đi mất! - Sarah vừa nói vừa cười.

- Chính vì vậy mà tớ không muốn dùng cái máy ấy nữa. Tớ có cảm tưởng rằng...

- Cứ mang nó đi, Alex. Sarah ngắt lời. - Tớ xin nhắc để cậu nhớ rằng không phải là cái máy của riêng cậu đâu nhé. Cả bốn đứa chúng ta đều cùng nhau vào ngôi nhà Coffman. Vì vậy cái máy đó sẽ là của cả bọn. Do vậy cậu phải mang nó đi.

- Nhưng mang đi để làm gì?

- Để mà cười cho vui, thế thôi. Nó sẽ cho ra đời những bức ảnh không ai có thể ngờ được!

- Lại còn thế nữa cơ đấy!

- Cậu biết đấy. - Sarah tiếp tục. - Cho tới lúc này tớ cũng không biết chúng ta sẽ có thể làm được một cái gì khác hơn không. Tớ định thuê một cái băng video, nhưng mẹ tớ lại muốn chúng ta làm lễ sinh nhật ở ngoài trời. Bà sợ chúng ta sẽ làm lộn tung phèo mọi thứ trong căn nhà vừa mới sửa. Vì vậy, tớ đã nghĩ chúng ta có thể sẽ cùng chụp ảnh với nhau bằng chính cái máy ảnh kỳ quái đó. Mỗi đứa rồi sẽ có một chân dung kỳ quặc.

- Nghe đây, Sarah, thề với cậu rằng đó không phải là...

- Cậu phải mang nó đi, chấm hết!

Alex sững người ra một lúc khi nghe thấy tiếng o o không dứt trong ống nghe. Cậu tự hỏi không biết phải làm gì đây. Sau khi đặt máy xuống, cậu còn thờ người ra một lát rồi mới miễn cưỡng bước về phòng mình.

Cậu hít một hơi thật mạnh rồi mới cầm cái máy ảnh ra khỏi nơi cất giấu ở đầu giường. “Dẫu sao thì đó cũng là sinh nhật của Sarah”, cậu lẩm bẩm.

Tự nhiên, cậu chợt nhận ra rằng tay mình bắt đầu run run. Rõ ràng là bây giờ cái máy ảnh đã làm cậu sợ.

“Lẽ ra mình không nên làm như thế. - Cậu vừa cảm thấy một nỗi lo sợ tràn ngập toàn thân. - Mình biết rõ rằng không nên làm như thế”.

- Sức khoẻ của cậu ra sao rồi, Arthur? - Alex vừa hỏi vừa đi tạt qua khu đất trông ra vườn phía sau nhà Sarah.

- Không đến nỗi tồi. - Arthur vừa trả lời vừa vỗ đập một cái vào vai bạn. - Vấn đề duy nhất, đó là từ hôm nọ, tức là từ cái hôm tớ bị trái bóng bắn vào đầu ấy, không hiểu sao tớ cứ cục - cục - cục ta - cục tác!...

Cậu ta bắt đầu dang hai tay ra vỗ vỗ vào không khí, trong khi miệng liên tục lẩm nhẩm, và đi qua vườn, như thể đang tìm cách bay lên vậy.

- Ê, Cò Hương, cho xin một quả trứng nào! - Có tiếng ai đó kêu lên, tất cả mọi người cùng cười phá lên.

- Cái thằng Arthur này đến chết cũng không thay đổi được! - Michael vừa nói vừa bước lại gần Alex.

- Thế nào, cậu có mang nó đi không?

Đó là giọng nói của Sarah.

Alex quay nhìn cô bạn đang chạy lại phía mình. Hôm nay, Sarah buộc tóc lại thành một mớ to bự, mặc cái áo phông rộng thùng thình và một cái quần đen ống bó.

- Cậu có mang nó đi không đấy? - Cô bé sốt ruột hỏi lại.

- Có đây. - Alex trả lời rồi chìa cho cô bạn xem cái máy ảnh cậu giấu dưới cái áo bludông.

- Tuyệt lắm! - Cô bé reo lên. - Thế thì cậu sẽ phải chụp cho tớ đầu tiên, bởi vì hôm nay là sinh nhật tớ. Đợi tớ một giây... Thế, phải như thế. Cậu thấy thế nào?

Cô bé đang đứng tựa vào cây anh đào mọc ở giữa thảm cỏ, một tay gấp lại phía sau gáy, bắt chước kiểu của các diễn viên điện ảnh.

Alex nâng máy lên ngắm.

- Cậu có định chụp thật không đấy? - Cậu hỏi lại.

- Tất nhiên. Nào, cậu chụp đi. Tớ muốn tất cả chúng ta đều lần lượt chụp mỗi người một kiểu.

- Thế cậu không sợ những gì nó có thể gây ra cho cậu ư?
- Sợ cóc gì! - Sarah trả lời tỉnh khô. - Cái máy chỉ cho ta những tấm ảnh tức cười thôi.
- Nhưng, Sarah...

Vẫn đứng dựa vào cây anh đào, Sarah bắt đầu có vẻ bực dọc:

- Thế nào, cậu có định chụp không thì bảo?

Alex ngấm nghĩa cẩn thận rồi bấm máy. Sau tiếng kêu ro ro nhẹ nhẹ là một tấm giấy hình chữ nhật nhô ra từ khe máy.

- Này, Sarah, cậu không mời các bạn trai khác à? - Michael hỏi.
- Không, không có ai ngoài ba cậu. Và chín đứa con gái khác.
- Chín đứa cơ à? - Michael nhăn mặt lẩm bẩm.

Sarah chỉ tay vào Michael rồi nói với Alex:

- Chụp cho cậu ta một kiểu với chiếc sơ mi này đi!
- Không được! - Michael lùi lại và phản đối ngay lập tức, trong khi hai tay giơ lên che mặt. - Cái lần tớ chụp ảnh với cái máy chó chết này cũng là lần tớ suýt vỡ mặt.

Vì không để ý, Michael suýt nữa thì lùi người vào Nina Blake, một cô bạn gái của Sarah, khiến cô bé này phải nhảy vọt sang một bên rồi kêu ré lên.

- Quay lại đi, Michael! - Sarah gọi. - Quay lại ngay! Cậu hãy chụp một kiểu cho tớ vui nào, hôm nay là sinh nhật tớ cơ mà!
- Cậu dự định sẽ làm gì chiều này đấy? - Nina hỏi.
- Tớ định chụp mỗi người một kiểu ảnh và cùng chơi một trò gì đó. - Sarah trả lời.
- Chơi một trò gì đó à? - Arthur hỏi xen vào. - Cậu thử ví dụ xem nào?

Có ai đó đang cười rúc rích.

- Chơi trò tìm sự thật đi!- Nina đề nghị.
- ừ, được đấy! - Hai cô bé bên cạnh tán thưởng.

“ồ không, không phải cái trò ấy!”, Alex thầm than vãn. Trò chơi tìm sự thật luôn đòi hỏi cái có để mọi người ôm chầm lấy nhau, rồi những bằng chứng ngu ngốc nữa. Với chín cô gái và vền vền chỉ có ba cậu con trai, thì trò chơi này có vẻ như không ổn!...

- Cái ảnh đó ra sao rồi? - Sarah vừa hỏi vừa túm tay Alex. - Cho tớ xem với nào.

Alex đang bực mình vì ý kiến chơi trò tìm sự thật, nên cậu đã quên khuấy mất bức ảnh trên tay. Cậu giờ luôn cho cô bạn gái mà không cần xem.

- Nhưng... làm gì có tớ ở đây! - Sarah tròn mắt thốt lên. - Cậu đã làm hỏng nó rồi hả?
- Hả? Cái gì?

Alex cầm lấy bức ảnh để kiểm tra. Quả thực là trong ảnh chỉ có mỗi cây anh đào mà không có Sarah.

- Nhưng tớ đã đặt ống kính vào chính người cậu rồi cơ mà. - Cậu đã nằm ở giữa ống kính.
- Thôi đi, gì thì cậu cũng đã làm hỏng một kiểu, rõ ràng là tớ không có ở trong ảnh! - Sarah bĩu môi đáp lại.
- Nhưng tớ xin thề đấy!...

- Không có thề thốt gì hết, tớ đâu có phải là kẻ vô hình. Tớ cũng không phải là một con ma cà rồng. Các tấm gương soi đã cho tớ biết hình ảnh của mình. Và thường thường khi nhìn trong ảnh, tớ có vẻ xinh hơn bên ngoài.

- Vậy thì cậu hãy nhìn đi. - Alex gân cổ lên cãi. - Rõ ràng đây là một cây anh đào mà cậu đã đứng dựa vào, có đúng thế không nào? Cái thân cây trong ảnh hoàn toàn rõ nét. Đó chính là chỗ cậu đã đứng vào, không đúng như vậy sao?

- Đồng ý, nhưng tớ đâu? - Sarah hỏi lại. - Thôi được rồi, điều đó chẳng quan trọng lắm, miễn là cậu phải chụp cho tớ một cái khác. Và tốt nhất là chụp ngay đi.

Alex lại cầm máy ảnh. Nhưng lần này cậu lại có vẻ thật bối rối. Làm sao lại có thể không nhìn thấy Sarah được nhỉ?

- Lần này thì cậu nên cầm máy gần hơn vào. - Cô bé khuyên.

Alex bước thêm vài bước, ngắm máy tập trung vào cô bạn gái rồi mới bấm.

Sarah chạy ngay lập tức tới chỗ cậu rồi đón ngay lấy tấm giấy vừa thò ra khỏi máy.

- Tớ hy vọng lần này sẽ thật mỹ mãn. - Cô bé vừa nói vừa quan sát sự xuất hiện của hình ảnh và màu sắc trên tờ giấy. Tuy nhiên, giây lát sau, cô vẫn giật mình kêu lên:

- Ơ... không thể như vậy được!

Lại một lần nữa, cô bé đã trở thành vô hình trong bức ảnh. Mặc dù vẫn có cây anh đào rất nét ở chính giữa song chẳng ai nhìn thấy Sarah ở chỗ nào.

- Nếu cậu thật sự có ý định chụp ảnh cho tất cả các bạn, thì cậu hãy tìm một cái máy ảnh khác đi, Sarah ạ. - Alex nhắc nhở cô bạn gái, trong khi mắt vẫn dán vào tấm ảnh.

- Có khi cậu nói đúng đấy. - Sarah vừa trả lời vừa nhún vai. - Cái máy đấy bị loạn mất rồi. Nếu như không có mình trong ảnh thì còn gì vui nữa. Thôi, hãy quên nó đi vậy.

Cô gái quay về phía các bạn khác và gọi:

- Tất cả hãy lại đây! Trò chơi tìm sự thật bắt đầu!

Nhóm bạn hoan hô và reo hò ầm cả lên. Sarah kéo tất cả mọi người đi về phía khu rừng nằm nối với khu vườn và dẫn các bạn tới một khu đất trống nhỏ ở trong đó.

- Ở đây, chúng ta sẽ được thoải mái hơn. - Cô bé giải thích.

Trò chơi diễn ra đúng như Alex đã hình dung từ trước. Trong số ba thằng con trai, có lẽ chỉ có Arthur là người duy nhất thích thú vào cuộc. “Đúng là chỉ có cậu ta mới mê những trò đùa ngu ngốc kiểu này”, Alex thầm nghĩ, hình như cậu cũng đang bắt đầu hơi thích chơi rồi thì phải.

Chơi được khoảng nửa tiếng, cậu chợt nghe tiếng bà Walker, mẹ của Sarah gọi cả bọn về ăn bánh sinh nhật.

- Chán thế chứ! - Alex càu nhàu. - Đang vui thì lại đứt dây đàn.

Một lát sau nhóm bạn đã có mặt tại sân nhà Sarah và quây quần xung quanh một cái bàn có đặt một cái bánh ngọt màu hồng, trắng với những ngọn nến đang lung linh toả sáng.

Cầm dao chuẩn bị cắt bánh, bà Walker nhìn một lượt tất cả nhóm bạn rồi ngạc nhiên hỏi:

- Sarah đâu?

Tất cả đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cùng đổ dồn mắt nhìn ra khu vườn.

- Cách đây một phút, bạn ấy vẫn còn chơi với chúng cháu ở trong rừng cơ mà. - Nina nói.

- Ê, Sarah! - Arthur chụm tay lên miệng gọi. - Trái đất gọi Sarah... Trái đất gọi Sarah... Tới giờ ăn bánh rồi đấy!...

Không có tiếng trả lời, không có gì cả.

- Chắc là bạn ấy đang ở trong nhà. - Alex nói.

Bà Walker lắc đầu:

- Không đâu, bác không thấy nó qua đây. Hay là nó vẫn đang luẩn quẩn đâu đó ở trong rừng?

- Để cháu thử tới đó xem sao? - Arthur nói.

Cậu chạy băng qua khu vườn rồi mất biến vào sau những hàng cây, vừa chạy vừa gân cổ lên gọi Sarah.

Vài phút sau, cậu quay trở lại và ra hiệu rằng cậu vẫn không tìm thấy cô bạn.

Tất cả mọi người chia nhau bỏ đi tìm. Họ sục vào nhà, túa ra ngoài phố, rồi lại chạy bỏ vào trong rừng.

Chẳng có gì cả.

Sarah như một kẻ vô hình không thể tìm thấy được. Cô đã mất tích.

Ngồi dựa vào gốc cây anh đào, đặt chiếc máy ảnh xuống bên cạnh, Alex lo lắng quan sát những người cảnh sát mặc quân phục màu xanh thẫm. Một số đang sục sạo trong khu vườn, một số khác lại mài miết tìm kiếm trong khu rừng. Cậu nghe thấy giọng họ nói, nhưng không rõ họ đang nói gì. Chỉ biết rằng họ đang có vẻ rất mài miết, lo lắng.

Lại thêm một số viên cảnh sát nữa, thường phục có, quân phục có, vừa mới được bổ sung tới. Nét mặt họ có vẻ rất căng thẳng. Rồi một lát sau, lại thêm một số khác được phái đến. Họ có mặt ở khắp mọi chỗ.

Bà Walker đã gọi điện báo tin cho chồng đang làm việc ở cơ quan. Lúc này cả hai ông bà đều chẳng biết làm gì hơn ngoài việc nắm tay nhau ngồi trên chiếc ghế tựa đặt ngoài sân. Họ vừa thì thầm nói chuyện vừa liên tục liếc mắt nhìn về phía khu rừng.

Tất cả các vị khách mời đều đã trở về nhà chúng.

Chiếc bánh sinh nhật vẫn còn nguyên trên bàn. Những ngọn nến đỏ đã cháy tới giây phút cuối cùng và chảy loang lổ cả vào màu trắng hồng của chiếc bánh.

- Chẳng có bất cứ một dấu vết gì. - Một viên cảnh sát nói với ba mẹ Sarah.

- Hay là có kẻ đã... bắt cóc con bé rồi? - Ông Walker hỏi.

- Không có dấu hiệu nào chứng tỏ điều đó. - Một viên cảnh sát vừa nói vừa nhắc mũ ra gãi đầu. - Không có bất cứ một dấu hiệu nào hết.

Bà Walker cúi đầu thở dài:

- Tôi thật sự không hiểu tại sao lại như thế.

Một sự im lặng căng thẳng và kéo dài nặng nề trôi qua.

- Chúng tôi sẽ cố gắng tìm kiếm bằng tất cả khả năng hiện có của mình. - Viên cảnh sát nói tiếp. - Tôi tin chắc rằng chúng tôi sẽ kết thúc việc tìm kiếm bằng kết quả là sẽ tìm được... một cái gì đó.

Nói xong, ông ta bỏ về phía khu rừng.

- Này, sao cháu vẫn ngồi đó? - Ông ta hỏi khi đi qua trước mặt Alex. - Tất cả các bạn đều về nhà hết rồi đấy.

- Vâng, cháu biết rồi. - Alex vừa trả lời vừa cầm cái máy ảnh đặt lên trên đầu gối.

- Chú là trung úy Russel. - Viên cảnh sát tự giới thiệu.

- Vâng, cháu biết rồi. - Alex nhắc lại.

- Sao cháu vẫn chưa trở về nhà như các bạn khác?

- Chuyện vừa xảy ra làm cháu thấy buồn. - Alex trả lời. - Sarah là một bạn gái rất thân của cháu, chú hiểu chứ? Hơn nữa, nhà cháu cũng chỉ ở ngay cạnh đây thôi.

- ừ, cứ cho là như vậy, nhưng tốt hơn hết cháu vẫn cứ nên về nhà đi. - Trung úy vừa nói vừa quay mặt ra phía cánh rừng. - Cuộc tìm kiếm có thể sẽ kéo dài đấy. Mà cho đến lúc này các chú vẫn chưa tìm thấy gì cả.

- Cháu cũng biết thế. - Alex lẩm bẩm và gõ lốc cốc một cách vô ý thức vào chiếc máy ảnh.

“Và mình cũng biết rằng Sarah mất tích chỉ vì cái máy này thôi”. - Cậu suy nghĩ mà đầu óc cứ rối bời.

- Một phút trước khi mất tích, cô bé vẫn còn đang vui chơi cùng với cả nhóm các cháu... ấy vậy mà dùng một cái, đã chẳng còn ai ở đấy nữa, lạ thật! - Viên cảnh sát vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Alex như thể đang chờ đợi ở cậu một lời giải thích.

- Đúng là như thế. - Alex thừa nhận.

“Sự việc diễn ra còn kỳ lạ hơn cả những gì mà ông cảnh sát này có thể tưởng tượng ra”. - Cậu nghĩ.

Đầu tiên, cô bé bị biến mất trong hai bức ảnh.

Thế rồi, cô bé đã biến mất một cách bất ngờ trong thực tế. Chính cái máy này đã gây nên chuyện đó. Mình không rõ tại sao. Nhưng rõ ràng nguyên nhân của sự việc chính là cái máy này.

- Cháu còn điều gì muốn nói với chú phải không? - Trung úy đứng chống nạnh hai tay hời. - Hay là cháu đã tìm thấy cái gì đặc biệt? Cháu có thấy một dấu vết nào giúp cho các chú tiếp tục cuộc điều tra cho có kết quả không? Hay là vẫn còn một điều gì đó mà cháu đã quên không nói với chú từ trước?

“Mình có nên nói cho viên cảnh sát này biết về chuyện đó không nhỉ? Alex tự hỏi. - Nếu mình nói cho ông ta biết về cái máy này, thì chắc chắn ông ấy sẽ hỏi mình đã lấy nó ở đâu ra. Khi đó, mình sẽ buộc phải khai ra cuộc đột nhập vào ngôi nhà Coffman của cả bọn. Và vì vậy, cả bọn bốn đứa sẽ phải chịu những điều phiền toái. Nhưng nếu không nói, thì Sarah chắc sẽ không được tìm thấy. Cô bạn mình đã mất tích. Đó là điều quan trọng hơn. Tốt hơn hết là mình cứ kể cho ông ta nghe mọi chuyện”.

Nhưng vẫn còn một lý do khác khiến cậu chưa quyết định được ngay. “Nếu mình nói hết ra, ông ấy sẽ chẳng tin mình. Vả lại, làm như thế chắc gì đã tìm thấy Sarah?”.

- Cháu đang nghĩ gì thế, cậu bé? - Trung úy vừa hỏi vừa ngồi xuống bên cạnh cậu. - Cháu tên là gì nào?

- Alex. Alex Bauks.

- Trông cháu có vẻ khác thường quá, Alex ạ. - Viên cảnh sát nhẹ nhàng nói. - Tại sao cháu không nói ra cho chú biết những gì cháu đang lo nghĩ trong đầu? Nói ra, cháu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy.

Alex hít một hơi thật mạnh rồi ngược mắt lên nhìn về phía sân nhà. Mẹ Sarah vẫn đang ôm mặt ngồi đó! Ông chồng đang cúi xuống cổ an ủi bà.

- Vâng, cháu xin nói, như thế này... Alex bắt đầu nói.

- Nói đi, cậu bé, chú đang nghe đây. Russel động viên. - Cháu biết Sarah ở đâu à?

- Sự việc chính là ở cái máy ảnh này. - Alex vừa nói vừa thả cái máy ra, cậu bắt đầu cảm thấy trống ngực đập mạnh hẳn lên. - Vâng, cái máy này có cái gì đó thật không bình thường.

- Cháu muốn nói gì thế? - Viên cảnh sát điềm tĩnh hỏi lại.

- Cháu đã chụp cho Sarah. Tức là ngay từ lúc cháu tới dự buổi sinh nhật, cháu đã chụp cho Sarah hai bức ảnh. Nhưng bạn cháu đều bị mất hình trong cả hai bức ảnh. Chú có hiểu không ạ?

Russel nhắm mắt lại nghĩ ngợi, rồi lại mở to mắt ra:

- Không, chú vẫn không hiểu.

- Sarah đã trở thành vô hình trong hai bức ảnh đó. Tất cả các cảnh vật xung quanh đều rõ nét, nhưng bạn cháu thì lại không được hiện hình trong ảnh. Cứ như là bạn ấy bị mất tích ấy. Thế rồi sau đó, bạn ấy đã bị mất tích thật. Phải nói rằng cái máy ảnh này đã cho biết những gì sẽ xảy ra... hoặc chính nó là nguyên nhân gây ra những điều khủng khiếp.

Alex cầm lấy cái máy ảnh và đưa cho trung úy. Nhưng viên cảnh sát không những không cầm mà còn nhìn chòng chọc vào mặt cậu một lúc rất lâu. Cậu cảm thấy càng lúc càng khó chịu. Cái nhìn của viên cảnh sát hình như đang soi mói mãi vào tâm can cậu.

Alex bắt đầu thấy sợ. “Tại sao ông trung úy lại nhìn mình như vậy nhỉ? Không hiểu ông ta đang định làm gì mình đây?”.

Alex vẫn cứ giờ cái máy ảnh cho viên cảnh sát. Nhưng ông ta không thèm động vào mà lại đứng phắt lên.

- Thôi được rồi, cứ biết thế, chiếc máy này đã gây ra những điều thật khủng khiếp. - Ông ta nói thật điềm đạm nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt Alex.

- Cháu biết rõ mà chú. Như chú biết đấy, đây không phải là chiếc máy của cháu. Nhưng cứ mỗi lần lôi nó ra để chụp...

- Thôi đừng nói gì về chuyện đó nữa, cậu bé ạ. - Russel nói giọng thương hại. - Cháu đã quá xúc động và có thể còn đang bị sốc nữa. Đây là một chuyện rất buồn phiền đối với tất cả mọi người...

- Nhưng cháu đã nói với chú một sự thật! - Alex kêu lên.

- Để chú bảo một đồng sự của chú dẫn cháu về nhà nhé! - Viên trung úy tiếp tục. - Cần phải nói cho ba mẹ cháu biết rằng cháu vừa phải trải qua một cơn hoảng loạn tinh thần.

“Biết ngay là ông ấy sẽ chẳng tin mình mà. - Alex chua chát nghĩ. - Tại sao mình lại có thể ngu ngốc đến thế chứ? Thế là mình đã để mất cơ hội rồi!”.

Trung úy khoát tay ra hiệu cho một viên cảnh sát khác đang đứng cạnh ngôi nhà.

- Không cần đâu chú ạ. - Alex vừa nói vừa cầm máy ảnh đứng dậy. - Cháu có thể tự về nhà một mình được mà.

Viên trung úy nhìn cậu bé, vẻ lo lắng:

- Cháu có chắc thế không?

- Vâng, vâng, chắc chắn là được mà. Cháu xin cảm ơn chú.

- Thôi được rồi nhưng nếu chốc nữa có điều gì muốn nói với chú, thì cháu cứ việc gọi điện tới đồn cảnh sát. Cứ thế nhé?

- Vâng, cháu đồng ý. - Alex trả lời rồi nặng nề lê bước về khu vườn nhà mình.

- Alex, đừng có nghĩ ngợi nhiều nghe cháu. - trung úy dặn với theo. - Rồi các chú cũng sẽ tìm thấy cô bạn cứng của cháu thôi. Hãy về cất máy ảnh đi và nghỉ ngơi một chút, nghe chưa?

- Ok - Alex lẩm bẩm.

“Mình đúng là một thằng đại ngốc! - Cậu nghĩ thầm trên đường trở về nhà. - Không hiểu tại sao mình lại có thể nghĩ được rằng viên cảnh sát ấy sẽ tin vào một câu chuyện bị coi là hoang đường đến như vậy!”.

Vài phút sau, cậu đẩy cửa sau nhà rồi bước thẳng vào bếp.

- Có ai ở trong đó không ạ? - Cậu gọi.

Không có tiếng trả lời.

Cậu bước ra phía đầu hồi để đi vào phòng khách và tiếp tục gọi. Nhưng vẫn không có ai lên tiếng. Vào giờ này, chắc là anh William đã đi làm. Còn mẹ cậu có lẽ đã vào bệnh viện thăm ba.

Alex chợt cảm thấy bối rối khi nghĩ tới chuyện phải ở nhà một mình. Cậu muốn kể cho mọi người biết về những gì đã xảy ra với Sarah. Cậu cần phải nói cho họ biết.

Cậu cầm máy ảnh bước lên cầu thang để trở về phòng mình.

Khi mở cửa ra, cậu bỗng đứng sững lại, miệng há hốc ra vì kinh ngạc. Rồi cậu hoảng hốt kêu lên một tiếng nghe lạnh cả người.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều bị quăng quật lung tung. Trước mắt cậu là một đồng sách vở nằm chổng chơ dưới đất. Chăn đệm bị liệng ra khỏi giường. Những chiếc ngăn kéo trên tủ bị lôi xộc xệch, toàn bộ đồ đạc trong đó bị vung vãi khắp phòng. Ngọn đèn bàn của cậu bị hất ngược xuống. Tất cả quần áo đều bị lôi tuột ra khỏi tủ tường và bị ném ra khắp góc.

Có ai đó đã tới lục lọi căn phòng của cậu.

4. Chương 4

“Ai có thể tự tiện làm như vậy được nhỉ? - Alex vừa tự hỏi vừa ngán ngẩm nhìn đồng hồ lộn xộn trong phòng. - Và vì lý do gì không biết?”.

Tuy vậy, cậu cũng đã tìm ra ngay câu trả lời cho những câu hỏi này. Cậu biết ai đã làm việc đó. Cậu tin chắc là như vậy. Người đó chính là kẻ đang đi tìm chiếc máy ảnh, và có ý định giành nó lại.

Kẻ đó chỉ có thể là lão Nhện!

Lão đã nhìn thấy và theo dõi Alex hôm diễn ra trận đấu bóng chày. Bây giờ, lão đã biết rằng Alex đang cầm máy ảnh của lão. Và lão cũng đã biết cậu đang ở đâu!

Để khỏi phải nhìn căn phòng bừa bộn ấy, Alex bỏ ra ngoài chiếc ghế cầu thang. Cậu đứng dựa vào tường và nhắm mắt lại.

Cậu hình dung ra lão Nhện, cái bóng lờ mờ trong chiếc áo choàng đen và cái dáng đi kinh dị của lão. Cậu hình dung ra cái cảnh lão xộc vào trong nhà, chệch choạng bước lên cầu thang với đôi cẳng chân cà kheo, rồi xông vào trong phòng cậu... Đúng là một nỗi kinh hoàng!

“Lão đã tới đây, - Alex nghĩ thầm. - Lão đã lục lọi đồ đạc của mình rồi quẳng bừa ra phòng”.

Alex quay vào phòng cùng với nỗi lo sợ kinh khủng. Cậu có cảm tưởng rằng người cậu đang sắp nổ tung ra, đang muốn gào lên kêu cứu.

Nhưng cậu chỉ có một mình ở nhà. Sẽ chẳng nghe thấy cậu gọi, và cũng không có ai tới giúp cậu đâu.

“Còn bây giờ? - Cậu tự hỏi. - Phải làm gì bây giờ đây?”.

Đứng dựa vào mép cửa, hai mắt mở to sợ hãi nhìn đồng hồ lộn xộn rải khắp phòng, cậu bất chợt hiểu rõ điều mà cậu cần phải làm ngay bây giờ.

21

- Arthur đấy à, tớ đây.

Alex một tay cầm máy điện thoại, tay kia giơ lên quệt những giọt mồ hôi đang vã ra trên trán. Chưa bao giờ cậu phải làm việc cật lực và gấp gáp đến như vậy. Căn phòng của cậu bây giờ đã đâu vào đấy. Nó đã được sắp xếp gọn gàng, lau chùi sạch sẽ. Mẹ cậu sẽ chẳng biết gì về những việc đã xảy ra.

- Họ đã tìm thấy Sarah rồi à? - Arthur hỏi luôn.

- Chưa chắc, tớ vẫn chưa nhận được thêm bất cứ một thông tin mới nào. Arthur à, cậu nghe đây, tớ gọi điện cho cậu không phải vì chuyện đó. Cậu hãy gọi điện ngay cho Michael rồi hai cậu tới ngay sân thể thao gặp tớ nhé.

- Bao giờ? Ngay bây giờ à? - Arthur bối rối hỏi lại.

- Ừ, ngay bây giờ. Chúng ta cần phải gặp nhau ngay. Việc này rất quan trọng.

- Nhưng gần tới giờ ăn tối rồi còn gì. - Arthur đáp lại. - Chưa chắc ba mẹ tớ...

- Việc này rất quan trọng, tớ xin đảm bảo với cậu là như vậy. - Alex nài nỉ. - Chúng ta nhất định phải gặp nhau ngay. Cậu có đồng ý không?

- Thôi được... tớ sẽ cố gắng lên đi thật êm. - Arthur chấp nhận.

- Đừng quên báo cho Michael đấy nhé.

- Được rồi, tớ sẽ làm ngay.

Alex gác máy lại rồi đứng chờ người ra một lúc, tai căng ra như đợi tiếng bước chân mẹ trở về. Nhưng nhà cậu vẫn yên lặng như tờ. Chắc hẳn bà vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra với Sarah. Alex biết rằng ba mẹ cậu cũng sẽ bàng hoàng như cậu trước cái tin Sarah bị mất tích.

Cậu bước tới cửa sổ để nhìn sang vườn nhà Sarah. Chẳng còn ai ở bên đó nữa. Tất cả cảnh sát đã bỏ về. Bà mẹ Sarah chắc cũng đã quay vào nhà rồi. Chỉ có một con sóc vừa chạy vọt ra khỏi cánh rừng và đang nhảy tót trên thảm cỏ. Nó chợt dừng lại bên gốc cây anh đào và giương mắt ra nhìn cái gì đó.

Alex thò đầu qua cửa sổ và nhìn sang sân nhà Sarah. Chiếc bánh sinh nhật vẫn nằm nguyên trên bàn cùng với những mảng nến đã cháy hết.

Đúng là sinh nhật của một bóng ma!

Alex chợt rùng mình.

- Sarah còn sống. - Cậu gào lên. - Bạn ấy vẫn còn sống và mọi người sẽ tìm thấy bạn ấy!

Alex khép cửa sổ lại, bước ra khỏi phòng rồi chạy bỏ xuống cầu thang để tới gặp các bạn.

22

- Không được đâu. Cậu nhiều sự quá đi mất.- Arthur cương quyết nói.

Cầm chiếc máy ảnh trên tay, Alex quay về phía Micheal. Nhưng rồi ông bạn quý này đã quay đi và lẩm bẩm:

- Tớ cũng đồng ý với Arthur.

Vào cái giờ các gia đình đang chuẩn bị bữa tối này, sân thể thao gần như chẳng có ai.

- Vậy mà tớ cứ nghĩ rằng hai cậu đồng ý đi với tớ cơ đấy.- Alex thất vọng nói trong khi chân cứ đá liên tục vào một bụi cỏ.- Tớ cần phải trả cái máy này. Tớ phải trả lại đúng chỗ tớ đã lấy ra.

- Không được đâu.- Arthur lại lắc đầu.- Tớ sẽ không bao giờ đặt chân vào ngôi nhà Coffman đấy nữa. Với tớ chỉ cần một lần thôi là quá đủ rồi.

- Cậu sợ phải không?- Arthur hỏi bằng một giọng mỉa mai.

- Thế thì đã sao?- Arthur trả lời.

- Cậu không cần phải mang tới tận đó đâu.- Michael nói xen vào.

- Cậu nói gì đấy?- Alex hỏi bằng một giọng khiêu khích, chân vẫn liên tục đá vào bụi cỏ trước mặt.

- Cậu quăng nó vào bất cứ chỗ nào chẳng được. Chẳng hạn, cậu có thể ném thẳng nó vào một thùng rác nào đó.

- Cậu ấy nói đúng đấy.- Arthur tiếp lời- Cậu có thể để nó lại đây cũng được. Đây, hay là đưa nó cho tớ, tớ sẽ dấu nó xuống dưới cái ghế băng kia.

- Các cậu vẫn chưa hiểu ý tớ.- Alex vừa nói vừa ôm cái máy ảnh vào người để cho Arthur không lấy được.- Vấn đề không phải là nhét nó vào bất cứ chỗ nào cũng được, mà là ngược lại.

- Vậy thì sao?- Arthur lại vừa hỏi vừa giơ tay ra định giật lấy cái máy một lần nữa.

- Lão Nhện muốn bằng mọi giá phải lấy lại cái máy này. Lão đã tới lục lọi khắp phòng tớ. Tớ tin chắc rằng lão đã bám theo tớ tới khắp mọi nơi.

- Nhưng nếu mang trả cái máy này thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.- Michael phản đối.

- Đúng thế.- Arthur tiếp lời- Cậu hãy hình dung lão Nhện đang ở trong ngôi nhà Coffman và có thể nhảy xuống đầu chúng ta bất cứ lúc nào!...

- Các cậu hãy thử đặt mình vào địa vị của tớ xem! Alex nổi khùng lên.- Lão đã biết tớ đang ở đâu. Lão đã mò tới nhà tớ. Cụ thể là trong phòng tớ! Lão muốn giành lại cái máy này và...

- Ta cứ để nó ở đây đi.- Arrthur ngắt lời- Chúng ta không cần phải quay lại ngôi nhà ấy đâu. Rồi lão ấy cũng sớm tìm lại nó thôi mà.

Cậu ta bắt ngờ giơ tay ra chớp lấy cái máy ảnh. Alex nắm lấy sợi dây da, cố giữ cái máy lại. Nhưng Arthur đã nắm quá chặt. Cậu ta khéo léo chuyển dịch các ngón tay và kéo mạnh cái máy về phía mình.

Một ánh chớp loé lên sau tiếng kêu gọn nhẹ.

— Ôi, không!- Alex kêu lên.

Tiếng ro ro nhẹ bắt đầu vang tới tai cậu trước khi một tấm giấy hình chữ nhật nhô ra khỏi khe máy.

- Ôi không!- Alex lại gào lên, trong khi mắt sợ hãi nhìn vào những hình hài và màu sắc lơ mơ đang dần dần hiện rõ trên lớp giấy bóng cứng.- Cậu đã chụp phải tớ rồi!

Alex giơ tay ra và run run cầm lấy bức ảnh.

- Xin lỗi, tớ đâu có muốn...

Arthur chưa kịp nói dứt câu thì ai đó ở đằng sau ngắt lời:

- Ê, này, chúng mày có cái gì thế, bọn nhóc?

Alex ngược mắt khỏi bức ảnh. Trước mặt cậu là hai đứa có vẻ hung dữ. Chúng đang nhìn xoáy vào bức ảnh.

Cậu nhận ra ngay hai thằng này: Joe Chaland và Tom Ward, hai học sinh cặp kè bên nhau tới bất cứ chỗ nào.

Trông hai tên này có vẻ lớn hơn so với tuổi của chúng. Tất cả mọi người ai cũng biết rằng chúng luôn bắt nạt khùng bố bọn chíp con và chỉ thích kiếm cớ gây chuyện với người khác. Tuy nhiên, về phần mình, chẳng bao giờ chúng gặp điều gì phiền toái cả.

Joe có mái tóc rẽ tre màu hoe vàng, tai đeo một viên kim cương giả. Còn thằng Tom thì khác hẳn. Nó mang một bộ mặt đầy tàn nhang lốm đốm, chụp lên trên đó là một mái tóc đen dài đến tận vai. Thằng này có lẽ là chẳng bao giờ đánh răng nên hai hàm răng cứ vàng khè ra trông đến là gớm ghiếc. Tuy nhiên hai thằng cũng có một điểm chung: cùng mặc quần bò và áo phong in hình cây thông.

- Thôi... có lẽ tớ phải về nhà đây. - Arthur nói liến thoắng.

- Tớ cũng vậy. - Michael nói bằng một giọng thiếu tự tin.

Alex nhét vội bức ảnh vào túi quần.

- Này, cái đồ đó là của tao đấy. - Thằng Joe vừa nói vừa chớp lấy cái máy ảnh trong tay Alex, rồi hất giương đôi mắt xám xịt ra đợi xem cậu phản ứng ra sao. - Cám ơn nhé, ông cụ non!

- Trả nó cho tớ đây - Alex nói bằng một giọng cầu khẩn.

- Này Joe, mày không có quyền động vào đấy đâu. - Thằng Tom vừa nói vừa nhanh tay giật phắt lấy cái máy từ tay thằng bạn. - Mày thừa biết đây là cái máy của tao cơ mà!

- Đưa trả cái máy đó cho tớ đây. - Alex nói như hét lên. - Với lại đó không phải là máy của tớ đâu.

- Tao cũng biết tổng đó không phải là đồ của mày từ lâu rồi. - Tôm đáp lại bằng một nụ cười đều giả - bởi vì nó thuộc về tao mà lại.

- Tớ cần phải trả lại cho chủ cũ của nó. - Alex cố dịu giọng, mặc dù vẫn còn run run.

- Bây giờ, tao chính là chủ của nó. - Thằng Tom cười khẩy.

- Cứ để cho nó cầm lấy cái máy đó đi. - Michael nói thâm vào tai Alex. - Chẳng phải là cậu đang muốn vứt nó đi à?

- Nhưng không phải theo cách này. - Alex gào lên.

- Mày có chuyện gì muốn tâm sự phải không thằng kia? - Thằng Joe hỏi Michael.

- Không, không, chẳng có chuyện gì cả. - Michael vội vàng đáp lại.

- Ê, Joe, hãy cười lên một chút đi! - Thăng Tom vừa nói vừa quay chiếc máy ảnh về phía thăng bạn.

- Không được làm như thế! - Arthur hét lên.

- Tại sao tao lại không được làm như thế? Mà mà cũng dám ngăn cản tao à?

- Các cậu hãy nghe đây. - Alex đã lấy lại bình tĩnh. - Tớ thật sự phải đem trả cái máy này. Nó đúng không phải là của tớ. Và hơn nữa, nó không thể hoạt động bình thường được.

- Đúng thế. - Michael tiếp lời. - Nó đã hoàn toàn bị nhiễu loạn rồi.

- Thế hả? - Thăng Tom vừa nói vừa cười hềnh hếch. - Thế thì cứ để bọn tao chụp thử xem sao.

Nó lại nâng máy ảnh về phía thăng Joe.

- Nào, cười lên một chút đi mày!

“Không được, - Alex nghĩ. - Mình không thể để chúng làm như vậy được. Mình cần phải mang cái máy này để trả lại nhà Coffman, cần phải trả lại lão Nhện”.

Cậu bất ngờ nhảy bổ tới và giật lấy cái máy từ tay Tom, khiến thăng này không có thời gian để phản ứng.

- Ta chạy thôi, nhanh lên! - Cậu hét lên với Arthur và Michael.

Ba đứa vất chân lên cỏ chạy qua bãi cỏ sân thể thao, theo hướng dãy phố. Alex ôm chặt máy vào người rồi lại chạy hết tốc lực.

“Chúng nó sắp đuổi kịp mình rồi. - Cậu nghĩ mà muốn đứt cả hơi. - Chúng sắp đuổi kịp bọn mình và sẽ tấn công mỗi đứa một trận. Và chúng sẽ cướp lại cái máy. Thế thì hỏng mất”.

Alex và hai bạn chỉ dám ngoái lại nhìn khi đã chạy tới phía bên kia dãy phố. Cả bọn bỗng ngạc nhiên kêu lên.

Joe và Tom đã không hề nhúc nhích. Chúng vẫn đứng nguyên chỗ cũ trên sân thể thao.

- Tao sẽ gặp lại chúng mày sau! - Joe hét lên đe dọa.

- Đúng thế, sẽ gặp lại nhau sau. - thăng Tom nhắc lại.

Nói xong, chúng bỗng cười ré lên như thể vừa gây ra một trò đùa tuyệt hảo.

- Vậy là chúng ta lại phải liệu mà đối phó đấy! - Michael vừa nói vừa thở hổn hển.

- ừ, bọn chúng nói thật đấy. - Arthur cau mặt lại nói. - Sớm muộn gì rồi thì chúng cũng sẽ gặp lại và cho chúng ta một trận thôi.

- Chúng chỉ nói khoác thế thôi. - Alex đáp lại. Mấy thăng mất dạy ấy chỉ muốn làm chúng ta sợ thôi mà.

- Thế ư? - Michael trợn mắt lên hỏi. - Thế thì tại sao ta lại phải cắm cổ chạy nhanh đến vậy?

- Đơn giản chỉ vì tớ không muốn trở về nhà muộn thôi. - Arthur nói đùa. - Vả lại, tớ cũng thực sự cần về nhà ngay, nếu như tớ không muốn bị ba mẹ quạ cho một trận.

- Thế còn cái máy ảnh này thì sao? - Alex hỏi.

- Bây giờ thì đã quá muộn rồi. - Michael vừa nói vừa sục bàn tay vào mái tóc tổ quạ của mình.

- Đúng thế. - Arthur tiếp lời. - Chúng ta đành phải bàn chuyện này vào ngày mai vậy thôi.

- Vậy ngày mai các cậu sẽ đi cùng tớ chứ? - Alex hỏi.

- Ờ... có lẽ tớ phải chuẩn về ngay đây. - Arthur lảng tránh câu trả lời.

- Tớ cũng thế. - Michael vừa nói vừa ngoảnh mặt đi để khỏi nhìn vào mắt Alex.

Sân thể thao lúc này đã vắng tanh vắng ngắt. Thăng Joe và thăng Tom đã biến mất từ lúc nào, chắc chắn là chúng đã bỏ đi để tìm các nạn nhân khác.

- Hẹn gặp lại sau nhé! - Arthur vừa chào vừa bỏ đi.

Michael cũng lảng đi, Alex buộc phải quay về nhà. Chỉ khi đã về tới trước cổng nhà Alex mới sực nhớ tới tấm ảnh đã bị Arthur lỡ tay chụp lúc giằng co ở sân thể thao. Cậu dừng lại và lôi tấm ảnh từ trong túi ra xem.

Ông mặt trời đã bắt đầu lặn xuống khỏi nhà để xe. Alex phải gí sát tấm ảnh vào mắt để nhìn cho rõ hơn.

- Chó chết thật! Không thể như vậy! - Cậu kêu lên.

- Không thể như vậy! - Alex nhắc lại thành tiếng, hai mắt nhìn chăm chú vào bức ảnh đang run run cầm trên tay.

"Làm thế nào mà Sarah lại có thể có mặt trên tấm ảnh này, bởi vì nó chỉ vừa mới được chụp cách đây có vài phút thôi? Trong ảnh thì rõ ràng là Sarah đang đứng bên cạnh Alex. Nhìn vào đó, người ta dễ dàng nhìn ra những đường viền của sân bóng. Và ở tiền cảnh, rõ ràng là Alex và đang đứng bên nhau.

Cả hai đứa đều đang tròn mắt, há mồm, vẻ rất kinh ngạc. Nói đúng hơn là cả hai đều đang ngạc nhiên và sợ hãi khi nhìn thấy một cái bóng cao lêu nghêu đang ngật ngưỡng tiến về phía mình.

- Sarah! - Alex vừa kêu thật to vừa quay nhìn xung quanh. - Cậu ở đấy phải không? Cậu có nghe thấy tớ gọi không?

Im lặng. Cậu lại thử lần nữa:

- Sarah ơi? - Cậu ở đó phải không?

- Alex! - Có tiếng ai gọi lại.

Alex giật thót người.

- Hả? Cái gì? - Cậu lẩm bẩm.

- Alex! - Lại một tiếng gọi nữa.

Cho tới lúc này cậu mới chợt nhận ra tiếng gọi đó vọng ra từ nhà mình: đó là tiếng mẹ gọi.

- Con ở đây, mẹ ơi, con tới ngay đây. - Cậu trả lời rồi nhét vội tấm ảnh vào trong túi.

Cậu cảm thấy có gì đó hơi lạ lạ khi bước vào trong nhà.

- Con vừa ở đâu về thế? - Bà mẹ hỏi. - Mẹ thấy lo quá đi mất. Mẹ vừa được biết chuyện về Sarah.

- Con xin lỗi. - Alex nói. - Đúng... đúng ra là con nên báo cho mẹ một câu để mẹ yên tâm.

Cậu đang trải qua một cảm giác bất rứt quái lạ, một cảm giác phiền muộn khôn tả trong đó có cả nỗi buồn, sự lo âu và cả sự hoảng loạn lẫn lộn vào nhau.

*

Hai hôm sau, khi đi học về, Alex chẳng buồn la cà mà đi thẳng luôn lên phòng mình. Cậu liên tục đi đi lại lại từ cửa phòng tới cửa sổ, chẳng khác nào một con gấu bị nhốt trong cũi.

Ngoài kia, bầu trời đang chở nặng những đám mây xám xịt, bầu không khí bắt đầu trở nên nóng ẩm và mờ mịt. Cậu ở nhà một mình, William đi làm việc ở xưởng kính. Bà Bauks đã tới bệnh viện để đón chồng về nhà.

Alex sung sướng thật sự khi ba cậu trở về. Tuy nhiên, cảm giác này đã không xoá đi được những lo lắng của cậu do các sự kiện liên tục xảy ra từ mấy hôm nay.

Cảm giác lớn nhất trong cậu bây giờ là sự lo sợ. Cậu cảm thấy rất sợ. Sarah vẫn chưa được tìm thấy.

Các nhân viên cảnh sát đã chẳng hiểu gì về sự việc này. Theo những kết luận cuối cùng mà họ đưa ra thì có lẽ đây là một vụ bất cóc. Ba mẹ Sarah vẫn phải sống trong một bầu không khí hoảng loạn. Suốt ngày họ ngồi chờ trực bên máy điện thoại, với hy vọng sẽ bắt nghe có tin vui. Nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Cho tới giờ phút này vẫn chưa có một tang chứng hay một dấu vết nào. Không có bất cứ một cái gì hết. Tất cả chỉ còn biết chờ đợi, và hy vọng.

Thời gian càng trôi qua, Alex càng cảm thấy mình là thủ phạm. Cậu biết chắc chắn rằng Sarah không phải là nạn nhân của một vụ bắt cóc. Cậu biết rằng, bằng cách này hay bằng cách khác, chiếc máy ảnh đã gây ra sự mất tích của cô bạn gái. Chỉ có điều cậu không biết bày tỏ câu chuyện cùng ai. Bởi vì chẳng ai tin cậu. Nói ra người ta lại bảo cậu là một thằng điên.

Một chiếc máy ảnh bình thường bao giờ cũng là một đồ dùng vô hại. Làm sao người ta có thể tưởng tượng được rằng nó có thể gây ra một cú ngã cho người ở cầu thang, hay một tai nạn ô tô? Hoặc một vụ mất tích?

Một chiếc máy ảnh chỉ có thể tái hiện lại những gì nó đã trông thấy mà thôi.

Alex dừng lại ở cửa sổ, tỉa trán vào mặt kính, nhìn sang vườn nhà người hàng xóm.

- Sarah, cậu đang ở đâu? - Cậu nói thành tiếng trong khi mắt nhìn đau đáu vào cây anh đào mà cậu đã chụp ảnh cho cô bạn.

Chiếc máy ảnh vẫn đang nằm trong nơi cất giấu bí mật ở đầu giường cậu.

Cả Arthur và Michael đều không muốn cùng cậu mang trả chiếc máy vào chỗ của nó trong ngôi nhà Coffman. Vả lại, cuối cùng cậu cũng đã quyết định giữ nó thêm một thời gian, để đề phòng trường hợp cậu cần tới bằng chứng, trong trường hợp cậu bày tỏ những nỗi niềm của mình cùng ai đó.

Trong trường hợp...

Điều mà cậu sợ nhất, đó là sự xuất hiện của lão Nhện. Cậu sợ lão sẽ quay trở lại nhà cậu, xộc vào phòng cậu để đoạt lại cái máy ảnh. Ý nghĩ này làm cậu chẳng yên tâm chút nào.

Cậu rời khỏi cửa sổ. Suốt hai ngày hôm sau, cậu đã dành nhiều thời gian rảnh rỗi ở bên cửa sổ đó để nhìn sang vườn nhà Sarah, nghĩ ngợi mông lung.

Cậu thở dài rồi nặng nề lê bước tới cái ngăn bí mật ở đầu giường và lôi hai bức ảnh được cất giấu trong đó ra.

Đó là hai tấm ảnh chụp vào buổi sinh nhật Sarah hồi thứ bảy tuần trước. Cậu chăm chú kiểm tra bức ảnh với hy vọng sẽ phát hiện ra một chi tiết mới, một cái gì đó mà cậu còn chưa chú ý thấy từ trước. Nhưng chẳng có gì thay đổi ở đó cả. So sánh hai tấm ảnh với nhau, cậu chỉ thấy một điều duy nhất mà trước đó cậu đã biết: cùng một cây anh đào, cùng một thảm cỏ vàng óng ánh mặt trời, đều không có hình ảnh của Sarah. Cậu có cảm giác như chiếc máy ảnh đã chụp xuyên qua cả Sarah ấy.

Alex buồn bã lắc đầu.

Giá như cậu đừng đặt chân vào ngôi nhà Coffman.

Giá như cậu đừng phát hiện ra chiếc máy ảnh này.

Giá như cậu đừng sử dụng nó.

Giá như... giá như... giá như... thì tất cả đâu đến nỗi...

Bất chợt, trước khi nghĩ ra được những điều cần phải làm, Alex lấy tay xé vụn hai tấm ảnh ra rồi thả cho chúng bay tan tác xuống sàn nhà.

Sau đó, cậu ngã người xuống giường, hai mắt nhắm nghiền lại, chờ đợi. Cậu chờ đợi nhịp đập của trái tim trở lại bình thường, chờ đợi hơi thở sẽ điều hoà hơn và tất cả những cảm giác ưu phiền và lo sợ biến mất khỏi cái thân hình bé nhỏ của cậu.

Hai tiếng sau, chuông điện thoại chợt réo vang lên khiến cậu giật thót người.

Đó là tiếng chuông điện thoại của Sarah!

- Sarah, có đúng cậu không đấy?

Alex gần như gào lên trong máy điện thoại.

- ừ, chính là tớ đây. - Cô bạn cậu trả lời.

- Nhưng tại sao cậu lại có thể... cuối cùng, làm sao mà... - Alex cứ lắp bắp tìm từ để nói mà không được.

- Đừng rời máy nhé, đợi tớ một lát. - Sarah ngắt lời.

Alex nghe thấy tiếng bước chân cô bạn gái bỏ ra xa, sau đó là tiếng nói vọng tới máy nghe. “Ồ kìa, mẹ, việc gì mẹ cứ phải khóc mãi như vậy... con đã về rồi cơ mà, con vẫn khỏe mạnh...”.

Giây phút sau, cô bạn gái quay trở lại tiếp tục câu chuyện qua dây nói:

- Tớ vừa trở về nhà cách đây hai tiếng đồng hồ, suốt từ lúc đó tới giờ mẹ tớ cứ khóc hoài thôi.

- Cậu có biết không, tớ cũng đang muốn khóc một chút đây. - Alex thú nhận. - Tớ... tớ thật không ngờ là như vậy. Thế mấy hôm nay cậu ở đâu vậy?

Sau một hồi im lặng, Sarah mới lên tiếng trả lời:

- Tớ cũng chẳng biết nữa.

- Hả?

- Tớ thật là không biết gì cả mà, tớ đảm bảo với cậu là như vậy đấy! Đúng là một câu chuyện hoàn toàn điên rồ! Lúc thì tớ đang ở trong vườn sau nhà. Thoắt một cái, lát sau tớ lại lảng vảng ở vỉa hè trước nhà. Nhưng hai ngày sau, tớ lại chẳng nhớ mình đã bay bổng đi đâu nữa. Tớ hoàn toàn chẳng nhớ gì cả.

- Thế những bức ảnh tớ đã chụp cho cậu hôm sinh nhật, cậu có nhớ không? Tớ đã không trông thấy cậu ở trong đó, cứ như là cậu đã biến thành kẻ vô hình ấy. Rồi sau đó...

- Sau đó, tớ đã bị mất tích. - Sarah nói.

- Cậu có tin rằng...

- Tớ cũng chẳng biết nữa. - Sarah vừa nói vừa thở dài. - Bây giờ tớ phải đặt máy đây. Cảnh sát đang ở đây mà. Họ muốn hỏi thăm tớ. Không hiểu tớ sẽ nói gì với họ đây? Có khi họ lại cho tớ là kẻ mất trí, uống quá nhiều thuốc hay một chuyện gì đó na ná như vậy.

- Tớ nhất thiết phải gặp cậu để nói chuyện về cái máy ảnh này. - Alex nhấn mạnh.

- Nếu ngay bây giờ thì chưa được. - Sarah nói. - Có lẽ để ngày mai đi, được không? Hẹn sớm gặp lại nhé!

Và cô bạn đặt máy xuống.

Alex cũng làm như vậy, nhưng cậu còn ngẩng người ra nhìn điện thoại một lúc.

Như vậy là Sarah đã trở về. Cô bạn đã trở về từ hai tiếng đồng hồ trước.

Hai tiếng à? ... Alex nhìn chiếc đồng hồ đặt bên cạnh máy điện thoại. Hai tiếng đồng hồ trước đây, chính xác là như vậy, cậu đã xé vụn hai tấm ảnh chụp hôm sinh nhật Sarah.

Bất chợt, một loạt những ý nghĩ vẩn vơ bắt đầu kéo tới điên đảo trong đầu cậu, những ý nghĩ mà cậu cố gắng lắm mới nắm bắt và làm chủ được.

Có phải cậu đã làm cho Sarah xuất hiện trở lại khi đã vô tình xé những bức ảnh đó ra? Và điều đó sẽ có nghĩa là cái máy ảnh đã gây ra sự mất tích của Sarah? Và cũng chính cái máy ảnh đó đã gây ra tất cả những điều khủng khiếp được thể hiện trong các bức ảnh? Alex ngồi suy nghĩ rất lâu, trong khi mắt vẫn không rời khỏi máy điện thoại. Cậu chợt biết điều cần phải làm. Trước hết, cậu sẽ nói cho Sarah. Rồi sau đó, cậu cần phải mang trả lại cái máy ảnh đáng sợ ấy.

*

Chiều hôm sau, Alex gặp lại Sarah ở sân thể thao như đã hẹn. Mặt trời đang toả sáng rực rỡ trên bầu trời xanh không một bóng mây. Trên thảm cỏ, hàng chục cậu nhóc trạc tuổi cậu đang hò hét sôi nổi tranh nhau một quả bóng đá.

- Chỉ cần liếc một cái, tớ cũng biết ngay là cậu! - Alex reo lên khi trông thấy Sarah đi tới.

Cậu beo một cái vào tay cô bạn rồi tiếp:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cậu rồi. Cậu cảm thấy trong người thế nào rồi?
- Bình thường. - Sarah trả lời mà không cười, lại còn nhăn trán nữa. - Tổ chỉ hơi mệt một chút thôi. Cậu không biết đấy chứ, suốt hai giờ đồng hồ liền, các ông cảnh sát đặt ra cho tớ không biết bao nhiêu là câu hỏi. Tưởng thế là xong, ai ngờ, khi họ vừa về hết, ba mẹ tớ lại thay họ chất vấn tớ.
- Rất tiếc là bây giờ lại đến lượt tớ quấy rầy cậu. - Alex nói mà mặt cúi gằm xuống.
- Phải nói ba mẹ tớ đã nghĩ rằng việc tớ mất tích ít nhiều là do chính lỗi của tớ gây ra. - Sarah vừa nói vừa lắc đầu.
- Lỗi chính là ở cái máy ảnh ấy. - Alex nói và ngược mắt lên nhìn vào mắt cô bạn.

Sarah nhún vai:

- Cũng có thể. Tớ thật cũng chẳng biết nên nghĩ như thế nào nữa.

Alex gơ cho cô bạn gái xem tấm ảnh có hai người đứng cạnh nhau trên sân thể thao do Arthur lỡ tay bấm máy hôm nọ, trong khi mắt lại liếc nhìn một cái bóng to lớn đang tiến về phía mình.

- Thật là đáng kinh sợ! - Sarah thốt lên và đưa bức ảnh lại gần để trông rõ hơn.
- Tớ muốn mang cái máy ấy trả lại chỗ cũ của nó ở ngôi nhà Coffman. - Alex nói quả quyết. - Tớ có thể quay về nhà lấy nó ra ngay bây giờ. Cậu có muốn giúp tớ không? Cậu có muốn đi cùng tớ không?

Sarah đang định trả lời, bỗng đứng sững người lại. Một cái bóng to lớn đang ngật ngưỡng lướt trên sân cỏ, tiến gần về phía hai đứa. Đôi bạn nhận ra gần như ngay lập tức có người đàn ông hất ra cái bóng to đùng trên sân cỏ đó. Một gã đàn ông mặc toàn đồ đen đang ngật ngưỡng tiến về phía chúng bằng đôi chân dài và gầy nhằng.

Lão Nhện!

Alex chớp lấy tay Sarah, miệng há hốc vì kinh ngạc.

5. Chương 5

Alex bắt đầu cảm thấy lạnh gáy, rùng mình khi bất chợt hiểu những gì đang xảy ra: bức ảnh đang trở thành thực tế.

Cái bóng lão Nhện đang tiến lại một lúc một gần hơn... Alex bất ngờ giật mạnh tay Sarah.

- Chuẩn thôi, nhanh lên! - Cậu nói bằng giọng the thé mà chính cậu cũng không nhận ra.

Hai đứa vất chân lên cỏ chạy ra ngoài thành phố. Alex không dám dừng lại mà chỉ ngoái cổ nhìn ra sau. Lão Nhện đã tới sân đất.

- Nhanh nữa lên, lão sắp đuổi kịp ta rồi! - Sarah hỏn hển nói: Lão Nhện, mặt giấu sùm sụp dưới cái mũ cát-két đen, đang tiến đến với một vận tốc nhanh dần.
- Lão sắp tóm được chúng ta đến nơi rồi! - Alex lại kêu lên, cậu cảm thấy lồng ngực như sắp nổ tung ra. - Lão đi... quá... nhanh!

Lão Nhện vẫn đang tiến gần tới, mỗi lúc một gần hơn.

Sarah và Alex chạy tới vỉa hè thì chợt có tiếng còi xe ré lên khiến hai đứa phải đứng khựng lại.

Alex quay đầu lại và nhận ra ngay một gương mặt quen quen trong một chiếc xe con màu đỏ. Đó là ông Jérémie Bretton, người ở đối diện với nhà cậu.

- Gã kia đang đuổi theo các cháu phải không? - Người đàn ông thò đầu ra khỏi cửa hỏi.

Không đợi câu trả lời, ông cài số lùi ngay xe tới ngang lão Nhện rồi quát lên:

- Cút ngay, nếu không tôi gọi cảnh sát đến bây giờ!

Lão Nhện quay ngoắt người lại và lùi ngay lập tức.

- Thế nào, không sao chứ, các bạn trẻ? - Ông hỏi.

- Vâng, cháu cảm ơn chú ạ. - Alex vừa nói vừa thở.

- Chú rất hay thấy cái gã này lảng vảng ở quanh đây. - Người đàn ông nói và đưa mắt nhìn theo cái bóng lão Nhện đang khuất dần sau một hàng cây. - Chưa bao giờ chú nghĩ rằng gã lại có thể nguy hiểm đến vậy. Các cháu có cần chú gọi cảnh sát không?

- Không, không cần phải thế đâu chú ạ. - Alex trả lời. "Khi nào mình trả lại cho lão cái máy ảnh này rồi, chắc là lão sẽ thôi không đuổi theo cả bọn mình nữa đâu" - Cậu nghĩ.

- Thôi được rồi. Nhưng các cháu phải cẩn thận đấy nghe chưa. - Người đàn ông nói tiếp. - Hay để chú chở các cháu đi nhé.

- Không cần đâu chú ạ, bọn cháu có thể tự đi được mà. - Alex trả lời. - Cháu rất biết ơn chú.

Jérémie Bretton chào hai bạn nhỏ rồi rồ ga phóng đi.

- Thế là thoát nạn. - Sarah nói. - Nhưng tại sao lão lại đuổi theo chúng mình nhỉ?

- Chắc lão ấy tưởng tớ đang mang theo chiếc máy ảnh trong người nên định đuổi theo để lấy lại. - Alex trả lời. - Nếu cậu thực sự muốn giúp mình, chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ba giờ chiều mai, trước ngôi nhà Coffman. Đồng ý chứ?

Sarah lo ngại nhìn thẳng vào mắt cậu và không trả lời.

- Chúng ta còn giữ cái máy ảnh khôn nạn ấy lâu chừng nào thì sẽ còn phải gặp nhiều nguy hiểm chừng ấy. - Alex nhấn mạnh.

- Thôi được, tớ đồng ý. - Sarah gật đầu. - Hẹn ngày mai nhé!

27

Một con gù đỏ đang nhảy chồm chồm, lúc ẩn lúc hiện trên bãi cỏ cao ngút.

- Con gù thế nhỉ? - Sarah hốt hoảng lắm bầm nói. - To thế kia thì không thể là con sóc được.

- Có lẽ là một con chó đấy. - Alex nói mà mắt không rời khỏi ngôi nhà Coffman đang mọc lên như một cái bóng đáng sợ trước mắt cậu.

Cậu giữ cái máy ảnh bằng cả hai tay như sợ nó rơi mất.

Mới có hơn ba giờ rưỡi chiều mà bầu trời đã tối sầm lại. Những đám mây khổng lồ nặng trĩu hơi nước lừng lững bay đầy trời để lại những cái bóng nặng nề trên ngôi nhà cổ.

- Sắp có giông đấy. - Sarah nói. - Chúng ta phải thật nhanh lên mới được.

- Cậu nói đúng đấy.

Alex ngược mắt liếc nhìn bầu trời đang mỗi lúc một tối sầm lại. Tiếng sấm rền rĩ xa xa.

Những ngọn cây cổ thụ mọc đằng trước ngôi nhà bắt đầu run rẩy vì những cơn gió đầu tiên.

- Cậu nói đúng. - Alex nhắc lại. Nhưng chúng ta không thể liều mạng xộc vào đấy mà chưa biết chắc lão Nhện có nhà hay không.

Vượt qua những đám cỏ cao lúp xúp và những bụi rậm đầy gai, đôi bạn nhỏ tiến lại gần một ô cửa nhỏ trên cửa ra vào rồi nhòm vào bên trong. Một tiếng sấm nữa vang lên. Alex nhảy chồm chồm ở góc vườn trước ngôi nhà.

- Trong ấy tối quá. - Sarah thì thầm. - Tớ chẳng nhìn thấy cái gì cả.

- Tụi mình tới nhìn vào tầng hầm thì hơn. - Alex nói. - Cậu còn nhớ không, đó mới chính là nơi trú ẩn của lão Nhện.

Hai đứa men theo ngôi nhà rồi thụp người xuống nhìn qua một ô cửa sổ dưới chân tường.

Mặc dù tấm cửa kính đã bị phủ đầy bụi, và bầu trời bây giờ đã xám xịt lại Alex vẫn nhìn thấy rõ cái bàn mộc cấu bẩn và chiếc tủ đang mở tung cánh.

- Có vẻ như không có lão ở trong đó. - Alex thì thầm. - Ta vào đi.

- Cậu... cậu có chắc là như thế không? - Sarah lúng túng hỏi lại. Cô bé muốn tỏ ra can đảm, nhưng một ý nghĩ vẫn vơ trong đầu cô suốt từ nãy đến giờ đã khiến cô không làm được điều đó.

“Michael và Arthur là hai kẻ nhất như cây. - Cô bé thì thầm nghĩ. - Nhưng chúng cũng có cái lý riêng của mình”.

Tuy nhiên, Sarah cũng muốn liều một phen để chấm dứt mọi chuyện phiền toái.

Một lát sau, Alex và Sarah tiến thẳng tới ngưỡng cửa tầng hầm. Bước vào bóng tối được vài bước, cả hai cùng dừng lại, căng tai ra nghe ngóng.

Bất thành linh, một tiếng động inh tai vang lên ở phía sau khiến cả hai giật thót người.

Sau giây phút hoảng hồn, Sarah lên tiếng đầu tiên.

- Đó chính là cánh cửa đấy! - Cô bé thốt lên. - Gió đã...

- Tiếp tục đi, chúng ta phải làm cho xong. - Alex thì thầm, cậu cố gắng che giấu cái giọng run run của mình.

- Lẽ ra chúng ta đừng bao giờ chui vào căn nhà ma quái này thì hơn. - Sarah khẽ nói, trong khi cả hai đứa đang nhón gót đi về phía chiếc cầu thang của tầng hầm.

- Đã hơi muộn để hiểu ra điều đó rồi. - Alex đáp lại.

Tới đầu cầu thang, cả hai dừng lại một lần nữa.

- Những tiếng động trên tầng một là cái gì thế nhỉ?

Quả thực trên đầu hai đứa đang vọng xuống những âm thanh nặng nề đều đều.

- Hay là tiếng đập của những cánh cửa sổ? - Alex hỏi.

- Đúng, chắc chắn là như vậy. - Sarah vội vàng trả lời cùng với một hơi thở rõ là dài. - Bởi thế nào cũng có những cánh cửa chưa được cài chốt.

Cả ngôi nhà như đang bắt đầu rung lên cùng với những tiếng sấm thi nhau rền rĩ bên ngoài.

Hai đứa vẫn đứng im ở đầu cầu thang cho đôi mắt quen dần với bóng tối.

- Thế cậu không nghĩ rằng chúng ta có thể quăng cái máy ảnh ở ngay đây rồi chuồn luôn được hay sao? - Sarah hỏi.

- Không, cần phải trả nó vào chỗ cũ.

- Nhưng cuối cùng thì, Alex...

- Không được, không thể được! Lão quái dị ấy đã vào phòng tớ! Lão đã lục tung tất cả lên để lấy lại cái máy này. Tớ muốn rằng lão sẽ tìm thấy nó ở chính cái nơi nó đã được cất giấu. Nếu không, thế nào rồi lão cũng sẽ lại quay trở lại nhà tớ, tớ biết chắc là như vậy mà!

- Thôi được rồi. Được rồi! Nhưng chúng ta phải làm nhanh lên!

Tầng hầm của ngôi nhà có vẻ như đỡ tối hơn nhờ một chút ánh sáng yếu ớt hắt từ bên ngoài vào qua các ô cửa sổ. Ngoài kia, những trận cuồng phong bắt đầu trở tạt thi nhau mang cát bụi đập vào các ô cửa kính vốn đã đầy bụi. Một tia chớp bất thần chiếu sáng khắp các bức tường tạo ra đầy những cái bóng ma quái. Ngôi nhà cổ thỉnh thoảng lại lên cơn rền rĩ chống lại những cuộc tấn công của cơn giông tố kinh người này.

- Cậu có nghe thấy gì không? - Sarah vừa nói vừa đứng sững lại ở giữa phòng. - Hình như có tiếng bước chân.

- Đâu mà, đó chỉ là tiếng va đập của các đồ vật trong nhà thôi. - Alex đáp lại. Tuy nhiên giọng nói run run của cô bạn đã khiến cậu cảm thấy không được yên tâm lắm. Cậu buộc phải dừng lại để nghe cho rõ hơn.

Bùm. Bu-ùm. Bu-ùm...

ở đâu đó phía trước ngôi nhà, có một cánh cửa tò vò vẫn tiếp tục va đập vào khung cửa thành những nhịp đều đều.

- Thế lần trước cậu đã thấy cái máy ảnh này ở chỗ nào? - Sarah vừa hỏi vừa theo Alex đi tới phía cuối phòng.

- ở chỗ này. - Cậu nói và dừng lại trước cái bàn mộc. - Khi tớ vặn cái ê-tô này thì một cánh cửa nhỏ chợt mở ra. Đó là ô tủ tường bí mật, nơi cất giấu cái máy ảnh. Cậu đề người lên chiếc tay quay khiến nó chao đảo rồi kêu lên ken két.

Và cũng như lần trước, cánh cửa nhỏ gắn trên ô tường lập tức bật mở.

- Nó hoạt động rồi đấy. - Alex thì thầm rồi cười với cô bạn gái.

Cậu đặt chiếc máy ảnh vào trong ngăn tủ rồi vội vàng đóng sập cánh cửa lại cùng với một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lập tức, cậu cảm thấy trong người dễ chịu hơn, nhẹ nhàng hơn nhiều. Cậu như vừa trút bỏ được một gánh nặng.

Ngôi nhà vẫn vang lên những tiếng rên rỉ cùng với những tiếng ken két, kéo kẹt đến rợn người. Nhưng giờ đây, Alex không còn cảm thấy lo lắng nữa. Lại một tia chớp nữa, chói loà hơn, soi sáng khắp các bức tường, tạo thành những cái bóng mai quái.

- Đi thôi, chuồn nhanh khỏi đây thôi! - Cậu nói.

Cậu chạy vội về phía bể nước, tới cái cầu thang thứ hai đã từng giúp cả bọn thoát thân lần trước. Sau khi bước lên được vài bậc, cậu chợt sững lại rồi thốt lên:

- Chó chết thật! - Cánh cửa bị chặn lại rồi.

Hai cánh cửa foos đã bị cài hai tấm ván to tướng và bị đóng đầy đinh. Không ai có thể bước ra đường này được nữa.

- Không sao. - Sarah nói. - Quay lại, ta đi lối khác!

Hai bạn nhỏ vội vã quay ngược lại phía cầu thang chính. Lần này thì Alex phải chạy theo sau Sarah.

Bất thành linh, lão Nhện xuất hiện ngay trên lối đi của hai đứa.

Alex lắc đầu chớp mắt liên tục như muốn xua đi hình ảnh quái gở của cái bóng trước mặt.

- Cứu tôi với! - Sarah gào lên rồi đổ vào người Alex ở phía sau khiến cậu chói với suýt ngã.

Cũng may là cô bé đã nhanh chóng lấy lại thăng bằng, nếu không cả hai đã lăn lông lốc xuống dưới chân cầu thang rồi.

Một tia chớp nữa lại bùng lên chói loà cả căn hầm và lối cầu thang. Nhưng cái bóng lờng lờng nơi đầu cầu thang vẫn chỉ là một cái bóng đen sẫm không rõ mặt mũi.

- Hãy để cho chúng tôi đi! - Alex kêu lên sau một hồi trấn tĩnh.

- Chúng tôi đã mang trả lại cái máy ảnh ấy vào chỗ cũ rồi. - Sarah tiếp lời.

Lão Nhện vẫn im lặng. Lão tiến lờng lờng về phía đôi bạn, bước xuống một bậc, rồi lại một bậc nữa.

Alex và Sarah cùng vội vàng lui xuống cầu thang...

Những bậc thang gỗ bắt đầu kêu lên kêu kệt đến lạnh người dưới từng bước chân chậm chạp của lão già quái dị. Lúc lão Nhện vừa đặt chân xuống dưới nền đất cũng là lúc một ánh chớp nữa lóe bùng lên. Bây giờ Alex và Sarah mới có dịp nhìn tỏ gương mặt lão.

Cái khoảnh khắc chói loà đó đã giúp đôi bạn nhận ra rằng, lão Nhện rất già, còn già hơn là chúng vẫn tưởng. Hai đứa nhận thấy một đôi mắt nhỏ tí và trong xoè như hai hòn bi ve núp dưới vành mũ đen sùm sụp trên đầu lão, một cái mồm mỏng dính đang méo xệch đi vì nụ cười man dại.

- Chúng tôi... chúng tôi đã mang trả cho ông cái máy rồi mà. - Sarah vừa nhắc lại vừa khiếp đảm nhìn lão Nhện vẫn đang tiến về phía mình. - Hãy để cho chúng tôi đi. Hãy làm ơn...

- Để tao xem sao đã. - Lão Nhện nói bằng một giọng còn lạnh lùng hơn cả ánh mắt của lão. - Hãy vào đó cùng tao.

Đôi bạn chần chừ một lát. Nhưng bởi lão đang choán hết cả lối ra, nên cả hai đều không còn sự lựa chọn nào khác.

Lão dẫn hai đứa vào tới tận chiếc bàn mộc ở cuối phòng. Tới đó, lão nắm bàn tay chỉ có da bọc xương lên đòn bẩy của chiếc ê-tô rồi nhấn mạnh xuống. Cánh cửa nhỏ trên tường bật mở. Lão lôi chiếc máy ảnh ra kiểm tra.

- Đúng ra là chúng mày đừng có mang nó đi. - Lão nói rất chậm rãi.

- Chúng tôi rất ân hận về chuyện đó, hãy tha lỗi cho chúng tôi. - Sarah nói.

- Bây giờ chúng tôi có thể đi được rồi chứ? - Alex vừa hỏi vừa nhích một bước về phía cầu thang.

- Đây không phải là một cái máy ảnh bình thường. - Lão Nhện tiếp tục nói, trong khi đôi mắt bi ve vẫn không rời khỏi hai đứa.

- Tôi biết rồi! - Alex buột miệng kêu lên. - Nó chuyên chụp những bức ảnh...

- Cái gì? - Lão Nhện ngắt lời bằng một giọng khô cứng. - Chúng mày đã chụp ảnh bằng cái máy này rồi à?

- Chỉ có vài bức thôi. - Alex lúng túng trả lời, lúc này cậu mới chợt hiểu dường nên nói điều đó ra thì hơn. Những tấm ảnh đó chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cả. - Quả thật chẳng có điều gì...

- Như vậy, chúng mày đã biết đây là một cái máy ảnh đặc biệt rồi. - Lão Nhện vừa nói vừa bước nhanh ra giữa phòng.

- Đơn giản là nó đã bị hỏng rồi. - Alex bắt đầu nói dối, cậu thọc tay vào túi quần để trấn tĩnh lại.

- Không đúng, nó không bị hỏng. Nó là một cái máy hung ác.

Lão Nhện nói những câu này bằng một giọng trầm hẳn xuống, nhưng lão vẫn không chịu rời mắt khỏi Alex và Sarah. Lão khoát tay chỉ vào cái bàn rồi quát lên:

- Ngồi xuống kia!

Sarah và Alex liếc mắt nhìn nhau. Rồi hai đứa buộc phải tuân lệnh lão đi tới ngồi lên cái bàn nhưng mắt quay ra nhìn cầu thang với hy vọng sẽ được ra khỏi nơi đây.

- Đây là một cái máy hung ác do tao tạo nên. - Lão Nhện tiếp tục.

- Ông là nhà phát minh à? - Alex vừa hỏi vừa liếc nhìn Sarah, cô bé đang mân mê lọn tóc đen của mình với vẻ mặt căng thẳng.

- Tao là một nhà bác học. - Lão Nhện trả lời. - Hay nói đúng hơn, tao đã từng là một nhà bác học. Tao là Herder, tiền sỹ Franck Herder. Tao đã từng thuê một người làm phụ tá cho các cuộc nghiên cứu thực nghiệm của mình. Chính hần ta mới là người phát minh ra cái máy thần kỳ này. Lúc ban đầu, cái máy ấy chỉ chụp ra những bức ảnh dự báo tương lai, những bức ảnh tiên tri mà thôi. Đúng ra, phát minh này đã phải mang lại cho hần ta sự giàu có. Tao nói là đáng ra...

Lão chợt dừng lại, vẻ dăm chiêu.

- Thế chuyện gì đã xảy ra với ông ấy? - Sarah hỏi. - Ông ấy đã chết rồi à?

Tiến sỹ Herder cười khẩy.

- Không phải. Tao đã đánh cắp phát minh của ông ta. Tao đã đánh cắp cái máy và tất cả những gì có liên quan đến nó. Như chúng mày thấy đấy, tao chẳng có gì phải e ngại cả. Tao còn trẻ và thêm muốn có tiền. Tao rất muốn có tiền! Ăn cắp để làm giàu, điều đó chẳng có gì đáng ngại đối với tao cả.

Lão dừng một lần nữa và nhìn thẳng vào mặt hai đứa như đang chờ đợi phản ứng của chúng ra sao. Nhưng khi thấy cả Alex và Sarah đều im lặng, lão lại bắt đầu câu chuyện của mình.

- Tất nhiên, tay phụ tá ấy đâu có ngờ là tao đã rắp tâm lấy cắp cái máy ấy. Tao đã làm hấn ta ngạc nhiên! Nhưng cũng thật là bất hạnh, khi biết được âm mưu đó của tao, hấn ta đã khiến cho chính tao phải ngạc nhiên. Bởi vì, như chúng mày biết đấy, tay phụ tá ấy còn ác hơn cả tao, tàn ác hơn rất nhiều.

Sau một cơn ho rũ rượi, tiến sỹ Herder bắt đầu đi đi lại lại trước mặt Alex và Sarah. Khi trở lại câu chuyện, lão nói có vẻ chậm rãi hơn, tập trung hơn, cứ như là lão đang làm sống lại câu chuyện xa xưa vậy.

- Tay phụ tá đã nghiên cứu tà thuật, có nghĩa là hấn ta đã sử dụng ma thuật. Thành thực mà nói, hấn ta đã làm khá hơn tao rất nhiều. Hấn ta đã thực sự trở thành một thành phù thủy. Và khi không thể tranh thủ được cái máy mà tao đã đánh cắp, hấn ta bèn nảy ra ý định trả thù. Hấn đã gán cho cái máy một định mệnh. Kể từ lúc đó, cái máy không còn tác dụng dự báo tương lai, những bức ảnh được nó tạo ra không còn là những bức ảnh tiên tri bình thường nữa. Kể từ đó trở đi, chiếc máy ảnh luôn luôn là thủ phạm gây ra những điều quái gở nếu nó được sử dụng.

Alex chợt rùng mình.

- Rất nhiều người đã chết vì cái máy này. - Tiến sỹ Herder tiếp tục sau một tiếng thở dài. - Họ đều là những người thân của tao. Tao đã mất tất cả, công việc, gia đình vì cái máy khốn nạn ấy. Chỉ tới khi đó tao mới chợt hiểu ra quyền lực hung ác của nó. Và tao còn phát hiện ra một điều khác, một điều gì đó rất đáng sợ: chiếc máy này không thể bị phá hủy.

Sau một tràng ho dài, lão buộc phải đưa tay vuốt mãi vào cổ để lấy lại giọng.

- Vì vậy, tao đã thề là sẽ tuyệt đối giữ bí mật về chiếc máy này và sẽ tự xoay sở để lấy đi quyền năng hung ác của nó. Mặc dù chưa thành công nhưng tao vẫn cần phải giữ kín những bí mật bên mình cho tới khi tao đã tìm ra cách trị nó.

Lão chợt dừng câu chuyện lại, rồi đứng như phỗng trước mặt Alex và Sarah hai mắt như đang nhìn vào cõi hư vô.

Alex đứng bật dậy và ra hiệu cho Sarah làm theo.

- Thôi được rồi, ờ... ờ... tôi tin rằng bây giờ đã tới lúc ông nên để chúng tôi ra về. - Cậu vừa nói vừa tiến một bước về phía cầu thang. - Chúng tôi rất lấy làm tiếc vì đã gây ra cho ông nhiều điều phiền toái.

- Không được! - Tiến sỹ vừa kêu lên vừa dịch sang chắn ngang lối đi của đôi bạn. - Tao không thể để chúng mày đi được. Chúng mày đã biết quá nhiều rồi.

- Không đời nào tao để chúng mình rời khỏi đây. - Tiến sỹ Herder nhắc lại, đồng thời để hai tay chéo trước ngực, gương mặt lão chợt sáng xanh lên bởi một tia chớp chói lòe.

- Nhưng chúng tôi sẽ chẳng nói gì với ai đâu. - Alex cao giọng nói. - Tôi xin cam đoan với ông như vậy.

- Chúng tôi sẽ chẳng bao giờ nói về cái máy này nữa. - Sarah tiếp lời, hai mắt mở to ra vì sợ.

Tiến sỹ Herder nhìn trừng trừng vào mặt hai nạn nhân nhỏ tuổi mà không thêm trả lời.

- Ông có thể tin tưởng ở chúng tôi. - Alex tiếp tục nói, giọng hơi run.

- Vả lại, cho dù chúng tôi có nói đi chẳng nữa thì cũng sẽ chẳng có ai tin đâu.

- Nói nhiều cũng vô ích thôi. - Tiến sỹ Herder nói khô khốc. - Chúng mày đã biết rồi đấy, phải vất vả lắm tao mới giữ được bí mật về chiếc máy này.

Một trận cuồng phong bất ngờ thổi tới đập ầm ầm vào các ô cửa sổ. Nhìn qua các tấm kính, bầu trời bên ngoài đã bắt đầu tối đen như khi màn đêm vừa buông xuống.

- Nhưng dấu sao thì ông cũng không thể giữ bọn tôi ở đây mãi được. Sarah run run nói.

Những hạt mưa đầu tiên đã bắt đầu lộp độp vào các cánh cửa. Tiến sỹ Herder vẫn nhìn chăm chăm vào đôi tù nhân nhỏ, rồi chợt nhún vai thờ dãi.

- Tao rất lấy làm tiếc, nhưng tao cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Lao tiến về phía hai đứa một bước.

Alex và Sarah sợ hãi đưa mắt nhìn nhau. Từ chỗ chúng đang đứng tới chỗ cầu thang như dài hàng ngàn cây số.

- Ông... ông định làm trò gì thế? - Alex gào lên để át đi tiếng sấm vừa nổ đùng đoàng.

- Tôi van ông đấy! - Sarah nài nỉ.

Tiến sỹ Herder bất thần bước tới, nhanh khủng khiếp. Một tay lão cầm máy nhr, tay còn lại túm chặt lấy bờ vai Alex.

- Không! - Cậu hét lên. - Buông tôi ra!

- Hãy để cho bạn tôi được yên! - Sarah gào lên.

Đột nhiên cô bé nhận ra rằng cả hai tay tiến sỹ Herder đều đang bạn. “Có thể đây là cơ hội duy nhất” - cô nghĩ. Sau khi hít một hơi thật mạnh, cô bé lao người về phía trước.

Tiến sỹ Herder ngạc nhiên thốt lên một tiếng khi bị Sarah bắt ngờ chụp mất cái máy ảnh.

Lão buông Alex ra để lấy lại cái máy.

Không để lão già có thời gian phản ứng, Sarah nâng cái máy ảnh lên ngang mặt rồi chìa về phía lão.

- Không! - Lão rú lên. - Đừng có làm thế!

Lão nhảy bổ về phía cô bé, cùng với bộ mặt méo mó vì sợ hãi.

Một cuộc xô đẩy diễn ra bất ngờ...

Tạch!

Bóng tối trong phòng bị xé toang bởi ánh sáng chói loà phát ra từ chiếc máy ảnh.

Sarah quay sang phía Alex hét to:

- Nhanh lên, ta chạy thôi!

31

Bước qua những đồng hồ hộp và vỏ chai nằm ngổn ngang, Alex và Sarah chạy vội về phía cầu thang.

Ngoài kia, những giọt mưa lớn vẫn thi nhau rơi lộp bộp và các cánh cửa sổ. Gió vẫn gào rú và đập ầm ầm vào các tấm kính như muốn làm chúng vỡ tan ra.

Đôi bạn nhỏ bắt đầu nghe thấy những tiếng rú rùng rợn của tiến sỹ Herder.

- Chúng ta đã bị chụp vào ảnh, hay là lão đấy? - Alex hỏi.

- Chính lão. Chạy nhanh lên!

Lão già vẫn đang găm rú như một con thú bị thương, lão rú to đến nỗi át đi cả tiếng rào rào của mưa gió thổi vào các ô cửa sổ. Alex và Sarah chạy thở hổn hển. Một tiếng sét kinh hoàng đã khiến hai đứa giật mình và đứng sững lại ở chân cầu thang. Cả hai cùng ngoái đầu lại nhìn.

- Ôi! - Alex thốt lên.

Cậu hết sức kinh ngạc khi thấy tiến sỹ không đuổi theo mình. Lão cũng không kêu rú lên nữa.

Ngoài tiếng mưa rơi, gió giật, tất cả bây giờ chỉ là sự im lặng.

- Có chuyện gì thế nhỉ? - Sarah hốt hốt nói.

Vì bóng tối bao trùm trong căn hầm, nên phải mất một lúc Alex mới nhận ra một thân hình đen sẫm nằm dài dưới đất, ngay trên cái bàn mộc. Đó chính là tiến sỹ Herder.

- Có chuyện gì xảy ra với lão vậy? - Sarah kêu lên khi đã kịp trấn tĩnh lại.

Hai tay vẫn nắm chặt lấy cái máy ảnh, cô bé kinh hãi nhìn cái bóng nằm im dưới nền đất.

- Tôi cũng chẳng hiểu. - Alex trả lời.

Cậu miễn cưỡng lò dò bước về phía tiến sỹ Herder. Sarah lầm lũi đi theo sau. Cô bỗng hoảng sợ thốt lên khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông đang nằm ngửa dưới đất.

Mắt lão vẫn mở to tròn trừng, mồm há hốc ra như muốn kêu lên vì khiếp sợ, hình như lão đang nhìn thẳng vào mặt đôi bạn nhỏ. Nhưng không phải. Lão Nhện không thể nhìn ai được nữa. Tiến sỹ Nhện đã chết.

- Chuyện... chuyện gì đã xảy ra vậy? - Sarah vừa lẩm bẩm vừa quay đi để khỏi phải trông thấy bộ mặt khủng khiếp này nữa.

- Tôi cho rằng lão đã chết vì sợ. - Alex rùng mình trả lời.

- Hả? Vì sợ ư?

- Lão biết rằng cái máy hung ác này luôn tạo ra các thảm kịch. Điều này đã hằn sâu vào trong đầu lão. Vì vậy, khi biết mình bị chụp vào ảnh, lão rất kinh sợ... lão sợ đến cực điểm và đã chết.

- Tôi chỉ muốn làm xao lãng sự chú ý của lão thôi. - Sarah phân bua. - Tôi chỉ muốn tạo cho chúng ta một cơ hội để trốn khỏi đây thôi. Chẳng bao giờ tôi lại nghĩ rằng...

- Bức ảnh! - Alex ngắt lời. - Cần phải xem trên bức ảnh có cái gì.

Sarah quay ngược chiếc máy xuống. Bức ảnh vẫn còn đó. Alex run run lôi bức ảnh ra khỏi máy. Cả hai chụm đầu vào xem.

- Thôi đúng rồi, rõ ràng như thế rồi! - Alex thốt lên.

Tấm ảnh cho thấy tiến sỹ Herder đang nằm ngửa dưới đất, hai mắt trừng trừng, miệng há hốc ra như đang muốn hét lên vì kinh sợ. Chiếc máy này lại một lần nữa gây ra một tai họa mới, mà lần này nạn nhân của nó sẽ chẳng bao giờ được biết điều vừa xảy ra.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? - Sarah hỏi bằng một giọng run run.

- Trước hết, cần phải trả lại cái máy vào chỗ cũ. - Alex nói.

Cậu cầm lấy chiếc máy ảnh từ tay cô bạn gái rồi tới đặt nó vào ô tủ nhỏ gắn trên tường. Khi cánh cửa tủ đã được đóng sập lại, cậu ra kiểm tra chiếc ô tô xem đã chắc chưa rồi mới kịp thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cậu đã cảm thấy trong người dễ chịu hơn vì vừa vứt bỏ được cái vật kinh khủng ấy đi.

- Bây giờ, ta hãy trở về nhà và gọi cảnh sát. - Cậu nói.

Hai hôm sau, vào một buổi chiều rực rỡ ánh nắng vàng, bốn người bạn đã dừng xe đạp bên vỉa hè trước thềm cổ cao của ngôi nhà Coffman sau một buổi dạo chơi. Mặc dù bây giờ vẫn còn đang là giữa ban ngày, song ngôi nhà cũ xin đó vẫn nổi lên như một cái bóng xám xịt bởi những ngọn cây sồi cổ thụ bao bọc xung quanh.

- Thế nào, các cậu vẫn không nói cho cảnh sát biết về cái máy ảnh đó à? - Arthur hỏi, trong khi mắt ngược lên nhìn ô cửa đằng trước ngôi nhà - nơi cả bọn đã chui qua để đột nhập vào ngôi nhà lần đầu tiên.

- Ừ, chắc là họ sẽ chẳng tin đâu. - Alex trả lời. - Hơn nữa, cái máy đó nhất định phải được đặt đúng chỗ cất giấu của nó. Nhất định là thế! Tôi hy vọng sẽ chẳng có ai phát hiện ra nó nữa.

- Bọn tôi chỉ kể cho cảnh sát biết rằng bọn tôi đã vào trong ngôi nhà đó để trú mưa thôi. - Sarah tiếp lời. - Và vì thế mới phát hiện ra cái các ở dưới tầng hầm.

- Thế vì sao lão Nhện lại chết?
 - Theo cảnh sát thì lão chết vì bị nhồi máu cơ tim. Nhưng chỉ có bọn tớ mới biết được nguyên nhân thực sự gây ra cái chết của lão mà thôi.
 - Tớ vẫn không sao tin được rằng một cái máy ảnh cũ xỉn mà lại có thể nguy hiểm đến như vậy.
 - Nhưng còn tớ thì lại rất tin. - Alex đáp lại. - Tớ đã hoàn toàn bị điều đó thuyết phục.
 - Đi khỏi đây thôi. - Michael vừa nói vừa quay xe. - Cứ tới chỗ này tớ lại thấy lạnh gáy, khắp người nổi da gà.
- Cậu bé nhòm người dậy rồi đạp thẳng đi. Thấy vậy, ba đứa kia cũng lục tục quay đầu xe đi theo. Vừa đạp tới khúc ngoặt ở đầu phố, cả bọn chợt giật mình khi nhận ra hai bóng người vừa chui ra khỏi ngôi nhà Coffman theo cửa sau. Đó là thằng Joe và Tom . Chúng đang chạy trên những đám cỏ cao ngút và chỉ chịu dừng lại khi đã chạy tới vỉa hè.
- Mấy đứa nhóc ngu ngốc này thật đúng là đồ vô dụng! - Thằng Joe cười khẩy. - Chiều hôm nọ chúng đã chẳng trông thấy bọn mình. Chúng không biết rằng đã có người theo dõi chúng qua cửa sổ tầng hầm.
 - ừ, đúng là đồ vô tích sự! - thằng Tom cười ầm lên.
 - Vậy mà mình cứ nghĩ rằng chúng sẽ dễ dàng giấu biệt được cái máy này đi cơ đấy! - Thằng Joe tiếp tục.

Rồi nó xoay cái máy theo đủ hướng để kiểm tra.

- Chụp cho tao một kiểu đi mày. - Thằng Tom nói. - Nào, làm đi.Cần phải chụp thử xem sao.
- Đồng ý. - Thằng Joe vừa nói vừa nâng máy lên nhìn vào kính ngắm. - Cười lên một chút nào!...

Sau một tiếng tạch là ánh chớp loá mắt, tiếp đó là tiếng kêu ro ro nhẹ nhẹ.

Joe lôi tấm giấy hình chữ nhật ra khỏi khe máy. Rồi cả hai thằng chụm đầu bên nhau chờ đợi những hình ảnh và màu sắc đang dần dần hiện ra trên nền giấy bóng. Chúng có vẻ như rất sốt ruột muốn biết những gì sắp hiện lên.

hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-buc-anh-tien-tri>